

๑

ข้อแรก: มันอาจเลวร้ายกว่านี้ก็ได้ ระหว่างเดินทางอาจมีอะไรเลวร้ายกว่านี้อีก เรื่องนี้ฉันต้องจำไว้ ข้อสอง: มันคุ่มที่จะทำ ฉัน *อยาก* อยู่ในลอนดอน ฉัน *อยาก* ทำแบบนี้ ซึ่งการเดินทางก็เป็นส่วนหนึ่งของข้อตกลง มันคือประสบการณ์ส่วนหนึ่งของการอยู่ในลอนดอน เหมือนพิพิธภัณฑ์เทตโมเดิร์นไง

(ที่จริงมันไม่ได้เหมือนพิพิธภัณฑ์เทตโมเดิร์นหรอก เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีเท่าไร)

พอฉันพูดเสมอว่า ถ้าเราทำอะไรให้ดีเท่าคนอื่นไม่ได้ ก็อย่าทำมันเลยเสียดีกว่า แต่ฉันอยากทำให้ดีเท่าคนอื่น ด้วยเหตุนี้ฉันถึงมาอยู่ตรงนี้

ยังไงก็ตาม การเดินไปยังสถานีเป็นระยะเวลาสี่สิบนาทีของฉันก็ถือว่าราบรื่นดี มีความสุขดีด้วยซ้ำ อากาศสี่เทาของเดือนธันวาคมเป็นเหมือนเหล็กแข็งในอกฉัน แต่ก็รู้สึกดี วันนี้เริ่มต้นแล้ว ฉันกำลังเดินทาง

เสื้อโค้ตของฉันอุ่นดีมาก แม้จะราคาแค่ ๙.๙๙ ปอนด์ แล้วก็ได้มาจากตลาดนัดมือสอง มีป้ายติดมากับเสื้อด้วยคือ Christin Bior แต่ฉันตัดทิ้งทันทีที่ถึงบ้าน เราไม่สามารถทำงานในที่ที่ฉันทำโดยมีป้าย Christin Bior ติดอยู่บนเสื้อได้ จริงๆ คือถ้าเป็นงานวินเทจ Christian Dior แทนะ

หัวใจเล็กของผู้หญิง (ไม่) เพอร์เฟกต์อย่างฉับ

ไม่เป็นไรหรอก หรือของญี่ปุ่นก็ได้ หรือไม่ก็ไม่ต้องมีป้ายเลย เหมือนตัดเสื้อเองโดยใช้ผ้าสัตรีโรทราจากร้านแอลพีส์แอนทีคอะไรแบบนี้

แต่ *ไม่ใช่* Christin Bior

ตอนใกล้จะถึงสะพานแคทพอร์ด ฉันเริ่มรู้สึกเครียดขึ้น วันนี้ฉันไม่อยากไปสาย จริงๆ เจ้าหน้าที่เริ่มตีกกหัวแล้วว่าเราเอาแต่ “เรื่อยเฉื่อยกันตลอดเวลา” ฉันเลยเผื่อเวลาให้เร็วขึ้นยี่สิบนาที เผื่อว่าวันนี้จะเป็นวันร้าย

ฉันดูออกแล้วละ วันนี้ต้องเป็นวันที่เลวร้ายสุดๆ แน่ชอน

ช่วงนี้รถไฟเส้นที่ใช้มีปัญหาบ่อยมาก แล้วก็ชอบยกเลิกรถไฟโดยไม่แจ้งเตือนล่วงหน้า ปัญหาคือในช่วงโมงเร่งด่วนของลอนดอน เราไม่สามารถ *ยกเลิกขบวนรถไฟ* ใดๆ ได้ ไม่อย่างนั้นจะทำให้คนที่ตั้งใจจะขึ้นรถขบวนนั้นทำยังไงกัน ให้ระเหยหายไปเองงั้นหรือ

แต่พอเดินผ่านเครื่องตรวจตั๋วฉันก็เห็นคำตอบแล้ว บนชานชาลาคนแน่นมาก ทุกคนต่างหรีต่าจ้องจอบประกาศข่าว ตะกายหาที่ยืน คอยมองไปตามราง ทำหน้าดูใส่คนอื่น แต่ก็ไม่มีใครสนใจคนอื่นด้วย ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน

โอ้ *พระเจ้า* พวกนั้นคงยกเลิกรถไฟอย่างน้อยสองขบวนแหงๆ เพราะตรงนี้เหมือนมีคนปริมาณเท่าสามขบวนรถไฟได้ ทุกคนล้วนรอรถขบวนถัดไปโดยมายืนนอกกันอยู่ริมชานชาลาตรงจุดยุทธศาสตร์ ขณะนี้คือกลางเดือนธันวาคม แต่ที่นี้ไม่มีบรรยากาศของคริสต์มาสเลย ทุกคนเคร่งเครียดมาก อากาศก็หนาว และแบบว่ามีความเป็นเช้าวันจันทร์อยู่ไม่น้อย กลิ่นอายของการเฉลิมฉลองตรงนี้มีแค่ไฟประดับเฉาๆ ไม่ก็ดวงกับคำประกาศเตือนเรื่องการเดินรถช่วงวันหยุดที่ดั่งเป็นระยะๆ

ฉันสลัดความหวาดหวั่นแล้วไปสมทบกับฝูงชนก่อนจะหายใจออกมาด้วยความโล่งอกเมื่อรถไฟเคลื่อนเข้ามาในสถานี แต่ฉันไม่ได้ *ขึ้น* ขบวนนี้หรอก (ได้ขึ้นตั้งแต่ขบวนแรกเนี่ยนะ ตลกแล้วแบบนี้) มีคนยืนเบียดชิดติดกระจกรถที่มีไอน้ำเกาะ และเมื่อประตูเปิด คนที่ลงจากรถมีแค่ผู้หญิงเพียงคนเดียว สภาพเธอเย็นหน้าดูตอนที่เธอพยายามแกะตัวเองจากรถ

แต่ถึงอย่างนั้น ฝูงชนก็ถลาเข้าไป และคนจำนวนหนึ่งก็สามารถ

พาตัวเองเข้าไปอยู่ในรถไฟได้ก่อนที่รถจะเคลื่อนตัวออก ฉันเลยได้กระโดด
ไปด้านหน้าชานชาลาเท่าจำนวนคนที่ไปแล้ว ตอนนั้นฉันก็แค่ต้องรักษาที่ตัวเอง
ไม่ให้ผู้ขายพอมแห่งที่เอาเจลโปะหัวมาแทรกตรงหน้าฉันได้ ฉันเอาหูฟังออก
เพื่อจะได้ได้ยินเสียงประกาศรวมถึงเพื่อให้ตัวเองได้ตั้งใจและพร้อมระวัง

การเดินทางในลอนดอนดูเฟิน ๆ ก็เหมือนสงครามนี้แหละ มันคือ
การกล่าวอ้างการยึดครองพื้นที่เป็นระยะด้วยการกระโดดไปข้างหน้าหนึ่งนิ้ว
ห้ามชะล่าใจแม้แต่ตอนที่เดียว เพราะถ้าเราสนใจจะมีคนเดินแซงเราไป หรือไม่
ก็เดินเหยียบเรา

หลังจากนั้นสิบเอ็ดนาทีเป๊ะ รถไฟอีกขบวนก็แล่นมา ฉันขยับไป
ข้างหน้าพร้อมฝูงชนโดยพยายามไม่สนใจฟังเสียงโหวกเหวกด้วยความโกรธ
ที่ว่า “ชิตในอีกได้ไหม” “ข้างในยังมีที่นะ!” “ทุกคนจะต้องชิตใน!”

ฉันสังเกตว่าคนบนรถไฟมีสีหน้าต่างจากคนบนชานชาลาอย่างสิ้นเชิง
โดยเฉพาะคนที่ได้นั่ง พวกนี้จะเหมือนคนที่พิชิตยอดเขาของสวิตเซอร์แลนด์
ได้ ทุกคนไม่ยอมเมยหน้า ทุกคนเอาแต่ปฏิเสธอย่างตื้อดิ่งที่จะมีส่วนร่วม
ใครทั้งที่รู้ว่ามันไม่ถูก ฉันรู้ว่าทุกคนอยู่ตรงนั้น ฉันรู้ว่ามันแยและรู้ว่าตอนนี้
ฉันปลอดภัยอยู่ในรถแล้ว แต่ที่แรกฉันก็ลำบากมากเหมือนกัน ดังนั้นให้ฉัน
ได้อ่านนิตยสารจากคินเคิลโดยไม่ต้องรู้สึกผิดอย่างมหาศาลเถอะ ได้ไหม

ทุกคนยังคงดันและดัน มีคนผลักฉันด้วย ฉันรู้สึกได้เลยว่ามีมือ
มาแปะหลัง ทันใดนั้นฉันก็ก้าวขึ้นไปอยู่บนรถไฟจนได้ ตอนนั้นฉันต้องจับเสา
หรือไม่ก็ราวจับ จับอะไรก็ได้ แล้วใช้มันเป็นคานทรงตัว เพราะเมื่อขา
ข้างหนึ่งเราก้าวขึ้นไปบนรถไฟได้ ก็ถือว่าเราขึ้นรถสำเร็จแล้ว

ชายที่อยู่หลังฉันทำทางโมโหมาก ฉันได้ยินเสียงตะโกนกันคำที่ดัง
เป็นพิเศษ และจู่ ๆ ด้านหลังฉันก็มีคลื่นคนกระเพื่อมเข้ามา เหมือนเป็น
ลิ้นามิคน ฉันเพิ่งเคยเจอเหตุการณ์แบบนี้แค่สองสามครั้ง ซึ่งมันน่ากลัวมาก
ฉันถูกดันไปข้างหน้าโดยที่เท้าไม่แตะพื้นด้วยซ้ำ พอประตูรถไฟปิดฉันก็
โดนหนีบอยู่ระหว่างชายสองคน (คนหนึ่งสวมสูท ส่วนอีกคนสวมชุดออร์ม)
และผู้หญิงที่กินปานี้อีกคน

เราอัดกันแน่นจนปานี้นี้ของเธออยู่ห่างจากหน้าฉันแค่สามนิ้ว ทุกครั้ง

หัวใจเล็กๆของผู้หญิง (ไม่) เพอร์เฟกต์อย่างฉับ

ที่เธอกัด ฉันจะได้กลิ่นซอสเพสต์ไ้ไชยออกมา แต่ฉันก็พยายามอย่างหนักที่จะไม่สนใจปานินี้ ไม่สนใจผู้หญิงที่กิน ไม่สนใจผู้ชายอีกสองคน ถึงฉันจะรู้สึกได้ว่าต้นขาอู๋ๆ ของคนสวมชุดวอร์มและโดนตันขาฉัน แกรมฉันยังสามารถนับชนสันักุดตรงต้นคอเขาได้ด้วย พอรถเริ่มเคลื่อนร่างเราก็จะกระทบกันเป็นระยะ แต่ไม่มีใครสบตาใครเลย สงสัยว่าถ้าเราสบตากันบนรถไฟใต้ดินอาจมีคนเรียกตำรวจมาละมัง

เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของตัวเอง ฉันต้องพยายามวางแผนการเดินทางที่เหลือ พอถึงวอเตอร์ลูอีสต์ ฉันจะเช็คว่าขบวนรถสายไหนจะวิ่งได้ดีที่สุด ฉันอาจจะลงรถที่เซตจูบิลี-ดิสทริกต์ (ซึ่งคงกินเวลาเป็นชาติ) หรือเซตจูบิลี-เซ็นทรัล (แต่พอถึงปลายทางจะเดินทางกว่า) หรือโอเวอร์กราวนด์ (ยิ่งเดินทางเข้าไปใหญ่)

และใช่ ถ้าฉันรู้านแล้วว่าจะต้องทำงานที่คริสวิก ฉันคงไม่เลือกเช่าห้องที่แคทพอร์ตหрок แต่ตอนที่ฉันมาลอนดอน ฉันมาเพื่อฝึกงานแถวฝั่งตะวันออก (ในโฆษณาเขาเรียกว่าย่าน “ชอร์ดิตซ์” แต่มันไม่ได้มีความเป็นชอร์ดิตซ์ *เลยสักนิด*) ค่าเช่าย่านแคทพอร์ตไม่แพงแล้วก็ไม่ไกล และตอนนี้ฉันก็รับราคาลอนดอนแถวตะวันตกไม่ได้ด้วย ขณะที่การเดินทางไปกลับมันก็ไม่ได้แย่นะขนาดนั้น—

“เออเรีย!” ฉันกรี๊ดเมื่อรถไฟกระชากจนฉันหัวทิ่มอย่างแรง ผู้หญิงคนนั้นก็หัวทิ่มเหมือนกัน แต่เมื่อเธอหันเหวี่ยงมาตรงหน้าฉัน ซึ่งกว่าฉันจะรู้ตัว ปากที่อ้าอยู่ของฉันก็พุ่งไปบรรจบกับปลายชั้นปานินี้ของเธอแล้ว

อะ-อะไร

ฉันตกใจมาก ตกใจจนทำอะไรไม่ถูก ปากฉันตอนนี้มีแต่แป้งขนมปังนุ่มอู๋กับมอซซาเรลลาชีสเยิ้ม เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้ยังไงกัน

ฉันงับปากทันทีตามสัญชาตญาณ ซึ่งพอทำไปปุ๊บก็เสียใจปั๊บ แต่... ฉันจะทำอะไรได้ละ ฉันเหลือบตาขึ้นมองเธอแบบห้วนๆ โดยที่ยังมีปานินี้คาอยู่เต็มปาก

“ขอโทษด้วยค่ะ” ฉันเพิ่มพ่า แต่เสียงออกมาเป็น “อ้อ้อ้อดหัยๆ”

“อะไรกัน *เนี่ย*” ผู้หญิงคนนั้นพูดกับคนในรถไฟแบบไม่ยอมยกเขื่อ

“หล่อนขโมยกินอาหารเช้าของฉัน!”

หัวฉันหมุนด้วยความเครียด แบบนี้ไม่ดีเลย *แย่มาก* ฉันควรทำ
ยังงี้ดี กัดปานีนี้ให้ขาดหรือ ไม่ดีมั้ง หรือจะปล่อยให้มันร่วงออกจากปาก
(ยิ่งแยเข้าไปใหญ่ แหะ) สถานการณ์นี้ไม่มีทางออกที่ดีเลย ไม่มีเลย

ในที่สุดฉันก็จับปานีนี้เต็มปาก ใบหน้าฉันร้อนผ่าวด้วยความอับอาย
ตอนนี้ฉันต้องเคี้ยวขนมปังไส้เย็มของคนอื่นแบบเต็มปากโดยมีสายตาของ
ทุกคนจ้องมอง

“ขอโทษจริง ๆ ค่ะ” ฉันพูดกับเธอแบบกระอักกระอ่วนทันทีที่กลืน
ขนมปังได้ “หวังว่าจะกินที่เหลือให้อร่อยได้นะคะ”

“ฉันไม่อยากกินแล้ว” เธอถลึงตาจ้องฉัน “มันมีเชื้อโรคของเธอติด
ลงไปแล้ว”

“แหม ฉันก็ไม่อยากได้เชื้อโรคของคุณเหมือนกันนั่นแหละ! มันไม่ใช่
ความผิดของฉันสักหน่อย ฉันหกล้มไปโดนนะ”

“เธอ ล้ม ลงไปโดนหรือ” หญิงสาวคนนั้นทวนประโยคด้วยน้ำเสียง
กลางแคลงจนทำให้ฉันจ้องหน้าเธอ

“เออ! ก็ใช่ล่ะสิ! คุณคิดว่าไงล่ะ คิดว่าฉัน ตั้งใจทำหรือไง”

“ใครจะรู้ล่ะ” เธอเอามือกุมปานีนี้ที่เหลือด้วยความหวงแหน ราวกับ
กลัวว่าฉันจะพุ่งตัวเข้าไปใส่เธอแล้วกัดเพิ่มอีกคำ “คนลอนดอนมันเพี้ยนกัน
ทั้งนั้น”

“ฉันไม่ได้เพี้ยนนะ!”

“คุณจะ ‘ล้ม’ ใส่ผมตอนไหนก็ได้นะที่รัก” ชายที่สวมชุดวอร์มพูด
พร้อมกับยิ้มมุมปาก “อย่างนั้นก็แล้วกัน” เขาเสริม แล้วเสียงหัวเราะก็ดัง
จากทั่วทั้งขบวน

หน้าฉันร้อนผ่าวกว่าเดิม แต่ฉันจะ *ไม่* ตอบโต้ ที่จริงการพูดคุยครั้งนี้
มันจบแล้วด้วย

หลังจากนั้นฉันก็ทำหน้าที่จ้องตรงไปข้างหน้าตลอดสิบห้านาที โดย
พยายามมีตัวตนอยู่แค่ในฟองอากาศเล็กๆ ของตัวเอง พอถึงสถานีวอเตอร์ลู
อีสต์ เราทั้งหมดก็ลงจากรถ ฉันสูดอากาศเย็นชมุกขมัวด้วยความโล่งอก

หัวใจเล็กๆของผู้หญิง (ไม่) เพอร์เฟกต์อย่างฉับ

จากนั้นก็เดินฉับๆไปที่สถานีรถไฟใต้ดินอันเดอร์กราวนด์ เลือกสายจูบิลีเพื่อไปต่อสายจูบิลี-ดิสทริกต์ แล้วไปสมทบกับฝูงชนที่ประตู ระหว่างที่รอฉันก็เหลือบดูนาฬิกาแล้วถอนใจเอือกใหญ่ ฉันเดินทางมาสี่สิบห้านาทีแล้ว แต่ยังไม่ใกล้ถึงจุดหมายด้วยซ้ำ

จังหวะที่มีคนเอาสัมภาระของรองเท้าเหยียบเท้าฉัน ฉันนึกย้อนถึงภาพพ่อเปิดประตูครัวบ้านเราแล้วก้าวออกไปทางแขนกวางเพื่อดูวิวท้องทุ่งและท้องฟ้าที่ไม่มีขอบเขตสิ้นสุด จากนั้นก็บอกว่า “ไปกลับสั้นที่สุดในโลกจริงๆที่รัก เป็นระยะทางไปกลับที่สั้นที่สุดในโลก” ตอนฉันยังเด็ก ฉันไม่เข้าใจหรือว่าพ่อหมายถึงอะไร แต่ตอนนี้-

“ชิตในหน่อย! ชิตในหน่อยได้ไหม” ผู้ชายที่อยู่ข้างฉันบนชานชาลาตะโกนเสียงดัง ฉันนึ่วหน้า พอร์รถไฟมาถึงก็เกิดคึกที่เกิดประจำทันทีระหว่างคนในชบวนที่คิดว่ามันแน่นเป็นปลากะปองอยู่แล้ว กับคนที่อยู่ข้างนอกซึ่งประเมินพื้นที่ว่างด้วยสายตาจับผิดสุดช้านาฏุก่อนจะลงความเห็นว่ารถสามารถจุคนได้อีกยี่สิบคนสบายๆ

ในที่สุดฉันก็ได้ขึ้นรถและฝ่าฟันไปจนถึงเวสต์มินสเตอร์ จากนั้นก็รอดต่อยานดิสทริกต์ ก่อนจะขึ้นรถฉีกฉีกไปเทอร์เนมกรีน พอลงที่สถานีฉันก็เหลือบดูนาฬิกาแล้วอวกิ่ง บ้าจริง ฉันมีเวลาแทบจะไม่ถึงสิบนาทีดี

ที่ทำงานของเราเป็นตึกใหญ่โตลิซซีด์ชื่อว่าฟิลิมอร์เฮาส์ พอใกล้จะถึงฉันจะลดความเร็วลงเป็นการเดิน ใจฉันยังเต้นโครมครามไม่หยุด สันเท้าซ้ายมีตาปลาเม็ดเบ้อเริ่ม แต่สิ่งสำคัญคือฉันทำสำเร็จ ฉันมาทัน แถมยังมีลิปต์รออยู่ราวปาฏิหาริย์ ฉันเลยก้าวเข้าไปแล้วพยายามลูบผมเผ้าตัวเองที่ซี๊ดซี๊ดไปหมดตอนฉันรีบจ้ำบถนนนครสิวกไฮ การเดินทางใช้เวลาทั้งหมดหนึ่งชั่วโมงยี่สิบนาที ซึ่งที่จริงมันอาจเลวร้ายกว่านี้-

“รอเดี๋ยว!” เสียงวางอำนาจทำให้ฉันชะงัก ตรงลือบมีมีร่างคุ้นตากำลังก้าวฉับๆ ขาเธอยาว เธอสวมสันสูง ผมทำไฮไลต์ราคาแพง สวมแจ็กเก็ตแบบนักบิดกับกระโปรงสั้นสีส้มที่เนื้อผ้ามีลายขน ซึ่งทำให้เครื่องนุ่งห่มอื่นทุกตัวในลิปต์นี้ดูเก่าและสะเหล่ไปทันที โดยเฉพาะกระโปรงผ้ายัดสีดาราฯ ๘.๙๙ ปอนด์ที่ฉันได้มาจากแถวตลาด

คิ้วเธอสวยมาก บางคนอาจมีคิ้วที่สวยงามมาตั้งแต่เกิด เธอก็เป็นหนึ่งในคนเหล่านั้น

“การจรรยาบรรณเลวร้ายลึนดี” เธอพูดตอนก้าวเข้ามาในลิฟต์ เสียงเธอแหบพร่า หุ้ม ดูเป็นผู้ใหญ่ เป็นเสียงของคนที่มีอายุมาก คนที่ไม่มีเวลาเสวนากับคนโง่ เมื่อเธอจิ้มปุ่มเลขชั้นด้วยนิ้วมือที่ทำเล็บมาอย่างดี ลิฟต์เราก็เริ่มขึ้น “เลวร้ายที่สุด” เธอพูดซ้ำ “ไฟจราจรตรงแยกคริสตีกเลน *ไม่ยอม* เปลี่ยนเลย ฉันต้องใช้เวลาดั่งยี่สิบห้านาทีจากบ้านกว่าจะมาถึงนี่ ยี่สิบห้านาทีเชียวนะ!”

เธอตัวต้วตามองฉันแบบนกอินทรีอีกหนึ่งครั้ง ฉันถึงรู้ตัวว่าเธอรอให้ฉันตอบ

“โอ” ฉันพูดเสียงอ่อน “น่าเห็นใจจังค่ะ”

พอประตูลิฟต์เปิดออก เธอก็เดินฉับๆออกไป ลักพักหนึ่งฉันจึงเดินตาม พลังมองทรงผมของเธอสะบัดกลับเข้าที่ในทุกก้าวที่เธอเดิน รวมถึงสูดกลิ่นน้ำหอมเตะจมูกที่เธอใส่ (เป็นน้ำหอมสังเคราะห์ที่รังสรรค์ขึ้นเพื่อเธอจากชื่อปอานนิกุกูตาลีในปารีส สำหรับทริปฉลองครบรอบแต่งงานปีที่ห้าของเธอ)

นี่คือเจ้านายของฉัน นี่คือนิมิเตอร์ ผู้หญิงที่มีชีวิตแสนเพอร์เฟกต์

ฉันไม่ได้พูดเกินจริงนะ ที่บอกว่านิมิตอร์มีชีวิตแสนเพอร์เฟกต์นะ ขอให้เชื่อเถอะว่ามันเป็นอย่างนั้นจริง *ทุกอย่างที่เธออยากมีในชีวิต เธอมีหมด* ไม่ว่าจะงาน ครอบครัว หรือความแก่เท่าไร เธอมี เธอมี เธอมี แม้แต่ชื่อเธอเองก็ตาม มันมีความโดดเด่นจนเธอไม่จำเป็นต้องมีนามสกุล (พาร์โลว์) ก็ได้ ชื่อเธอมีแค่ *นิมิตอร์* คำเดียว เหมือน *มาดอนน่า* นะ “ไฮ” ฉันมักได้ยินเธอพูดโทรศัพท์ด้วยน้ำเสียงมันนอกมันใจที่ดังกว่าปกติแบบของเธอ “ดี-มี-เทอร์พูด”

เธออายุสี่สิบห้า ทำงานเป็นผู้อำนวยการบริหารฝ่ายครีเอทีฟที่คูเปอร์เคลมโม่ว์มาปีกว่า คูเปอร์เคลมโม่ว์เป็นเอเจนซีโฆษณาด้านสร้างแบรนด์และวางกลยุทธ์ เรามีลูกค้ารายใหญ่หลายเจ้า ดังนั้นนิมิตอร์จึงเป็นคนสำคัญ

หัวใจเล็กๆของผู้หญิง (ไม่) เพอร์เฟกต์อย่างฉับ

ที่เดียว ห้องทำงานของเธอเต็มไปด้วยรางวัลกับกรอบรูปที่เธอถ่ายกับคนมีชื่อเสียง และมีสินค้าที่เธอมีส่วนช่วยในการสร้างแบรนด์วางโชว์อยู่

เธอสูง ผอมเพรียว และมีผมสีเข้มเงางาม รวมถึงมีคิ้วสวยมากซึ่งฉันเอ่ยถึงไปแล้ว ฉันไม่รู้ว่าเธอมีรายได้เท่าไร แต่เธอพักอยู่แถบเซฟเพิร์ดส์บุชในบ้านสวยชวนตะลึงที่เธอน่าจะจ่ายเงินซื้อมาไม่ต่ำกว่าสองล้านเหรียญตามที่พลอรั่าเพื่อนฉันบอกมา

พลอรั่ายังบอกฉันอีกว่าดิมีเทอร์สั่งพื้นห้องนั่งเล่นมาจากฝรั่งเศส เป็นพื้นไม้ปาร์เกต์เก๋าริไซเคิลที่มีราคาแพงระยับ พลอรั่าเป็นเพื่อนร่วมงานที่ตำแหน่งใกล้เคียงฉันที่สุด เธอเป็นผู้ช่วยครีเอทีฟ เป็นแหล่งข่าวซุบซิบเรื่องดิมีเทอร์มาตลอด

ฉันเองเคยถึงขนาดไปดูบ้านดิมีเทอร์มาหนหนึ่ง ไม่ใช่เพราะฉันเป็นพวกโรครจิตชีวิตเฉาที่ชอบตามคั้งชีวิตใครหรอก แต่เป็นเพราะฉันเผอิญไปอยู่แถวนั้นแล้วก็รู้ที่อยู่อยู่แล้ว ก็เลยแบบว่า ทำไม *ไม่ไป* ดูบ้านเจ้านายสักหน่อยละ ไหนๆก็มีโอกาสแล้ว (โอเค ถ้าพูดแบบหมดเปลือกก็คือ ฉันรู้แค่ชื่อถนนเท่านั้นแหละ ไปค้นเลขที่บ้านเอาตอนที่ไปถึง)

แน่นอนว่าบ้านมีรสนิยมที่เลอเลิศอย่างมาก เหมือนบ้านในนิตยสารเลย มันคือบ้านในนิตยสาร จริงๆ เพราะเคยลงไปแล้วในนิตยสาร *ลิปวิงเอทเซทตรา* โดยมีภาพดิมีเทอร์ยืนอยู่ในห้องครัวสีขาว มาดเธอสง่างามและสวมเสื้อพิมพ์ลายเรโทรดูเก๋ไก๋ไม่เหมือนใคร

ฉันยืนจ้องบ้านเธออยู่พักใหญ่ ไม่ได้มองแบบอยากได้หรอก แต่มองแบบเศร้าใจมากกว่า *เศร้าใจ* ประตุน้ำบ้านเป็นสีเขียวเทาสวยงาม ถ้าไม่ใช่สีของฟาร์โรว์แอนด์บอลก็คงเป็นยี่ห้อลิตเติลกรีนแน่นอน ฉันมั่นใจแล้วยังมีที่เคาะประตูรูปหัวสิงโตดูเก๋แก่กับบันไดหินสีเทาอ่อนที่ทอดขึ้นไปสู่ตัวบ้านอีก ส่วนอื่นของบ้านก็หน้าตักเหมือนกัน กรอบหน้าต่างทุกบานทาสี มีบานเกล็ดไม้และมีบ้านต้นไม้ที่ทำด้วยไม้ให้เห็นแวบๆ อยู่ตรงสวนด้านหลัง แต่ที่ทำให้ฉันตะลึงคือประตูน้ำกับบันไดทางขึ้น ลองคิดดูสิว่าหากเรามีบันไดหินแสนสวยให้เดินลงแบบนี้ทุกวันเหมือนเป็นเจ้าของในเทพนิยาย มันจะเป็นยังไง คงได้เริ่มต้นวันด้วยความรู้สึกดีเยี่ยมทุกวันแน่ๆ

ตรงโรงจอดมีหลังคามีรถจอดอยู่สองคัน คือรถออดี้สี่เกทกับวอลโว่ เอสยูวีสีดํา ทั้งสองคันเงางามใหม่เอี่ยม ทุกอย่างที่ติมิเทอร์มีล้วนเงางามใหม่เอี่ยม และทันสมัย (เช่นเครื่องทำน้ำผลไม้แบรนด์เนม) หรือไม่กี่เกท เป็นของแท้ และทันสมัย (เช่นสร้อยไม้โบราณเส้นโตที่เธอได้มาจาก แอฟริกาใต้) ฉันคิดว่า *ของแท้* อาจเป็นคำที่ติมิเทอร์ชอบมากอีกคำในโลกนี้ เพราะเธอเอ่ยคำนี้ราววันละสามสิบครั้งทีเดียว

ติมิเทอร์แต่งงานแล้ว *ก็แหงละ* เธอมีลูกสองคน *ก็แหงละ* เด็กผู้ชาย ชื่อฮาล ส่วนเด็กผู้หญิงชื่อโคโค เธอมีเพื่อนนักร้องนับพันที่เธอรู้จักมา “นานมากแล้ว” และไปปาร์ตี้ อีเวนต์ หรืองานประกาศรางวัลด้านการ ออกแบบอยู่เป็นประจำ บางทีเธอจะถอนใจและบอกว่านี่เป็นการออกงานคืนที่สามในอาทิตย์นี้แล้ว พร้อมกับร้องว่า “นี่มันการลงโทษชัดๆ!” พลังเปลี่ยนรอกเข้าไปสวมยี่ห้อมิวมิว (ฉันเคยนำห่อพัสดุจากเว็บขายเสื้อผ้า ไปรีไซเคิลให้เธอหลายชิ้น ก็เลยรู้จักยี่ห้อที่เธอชอบสวมใส่ดี มีทั้งมิวมิว มาร์นีตอนเชล ดรายส์แวนโนเทน แล้วก็มีซาราหลายชิ้นเหมือนกัน) แต่หลังจากนั้นตอนเธอจะออกไปงาน ตาของเธอจะเริ่มเป็นประกาย รู้ตัวอีกที ภาพเธอก็จะปรากฏอยู่เต็มเพจเฟซบุ๊กของคูเปอร์เคลมโมร์ รวมถึงใน ทวิตเตอร์และที่อื่นๆ ด้วย เป็นภาพที่ติมิเทอร์สวมเสื้อสีดำสุดเท่ (อาจจะยี่ห้อ เฮลมูท แลง ยี่ห้อนี้เธอก็ชอบ) ยืนถือแก้วไวน์ยืมแยมกับพวกนักร้องแบบ คนดัง ซึ่งดูแล้วสมบูรณ์แบบมาก

ประเด็นมันอยู่ตรงนี้ ฉันนะไม่ได้ *อิจฉา* หรืออก ไม่เชิงอย่างนั้น ฉัน ไม่ได้ใฝ่อยากเป็นติมิเทอร์ ฉันไม่ได้ใฝ่อยากได้ข้าวของแบบของเธอ คือฉันอายุ แค่ยี่สิบหกปี จะให้ฉันเอารถวอลโว่สำหรับครอบครัวไปทำอะไรล่ะ

แต่พอฉันมองเธอ ฉันจะรู้สึกตึงตึงยิบยิบเพราะรู้สึก...บางอย่าง ฉัน จะคิดว่า มันจะเป็นฉันได้ไหม มีโอกาสที่จะเป็นฉันสักวันได้ไหม เมื่อไหร่ ฉันถึงจะไขว่คว้าได้มา ฉันจะมีวันมีชีวิตแบบติมิเทอร์ได้หรือเปล่า ไม่ใช่แค่ เรื่องวัตถุหรือ แต่เป็นเรื่องความมั่นใจด้วย เรื่องสไตล์ เรื่องความ มีระดับ เรื่องเส้นสาย ถ้าฉันต้องใช้เวลาสิบปีถึงจะได้มา ฉันคงไม่แคร์หรอก ที่จริงฉันคงมีความสุขมากเลยละ! ถ้าคุณบอกฉันว่า *รู้ใหม่ ถ้าเธอตั้งใจ*

หัวใจเล็กของผู้หญิง (ไม่) เพอร์เฟกต์อย่างฉับ

ทำงาน ภายใต้อุปสรรคเธอจะมีชีวิตแบบนั้นแน่นอน ฉันจะยอมก้มหน้าก้มตาทำงานเดี๋ยวนี้เลย

แต่มันเป็นไปไม่ได้หรอก มันไม่มีทางเกิดขึ้นแน่ คนชอบพูดถึง “บันไดไต่เต้า” และ “โครงสร้างในสายงาน” หรือ “การเลื่อนตำแหน่ง” แต่ฉันมองไม่เห็นการไต่เต้าที่จะนำฉันไปสู่ชีวิตแบบดิมิเทอร์ได้เลย ไม่ว่าจะทำงานหนักแค่ไหนก็ตาม

คือแบบว่า บ้านราคาสองล้านปอนด์นี่นะ

สอง ล้าน ไลเยนะ ฉันเคยคำนวณดูแล้ว สมมติว่าธนาคารยอมปล่อยกู้เงินอะไรแบบนี้ให้ฉัน (ซึ่งเขาไม่ให้หรอก) ด้วยเงินเดือนที่ฉันได้อยู่ในปัจจุบัน ฉันจะต้องใช้เวลา ๑๙๓.๔ ปีถึงจะผ่อนเงินกู้นี้หมด ตอนตัวเลขปีปรากฏบนจอเครื่องคิดเลขฉันถึงกับหัวเราะเหมือนคนบ้าออกมาจริงๆ คนมักพูดถึงช่องว่างระหว่างรุ่น แต่อันนี้เรียกหลุมลึกระหว่างรุ่นเลยดีกว่า หรือไม่กี่หุบเหวแกรนด์แคนยอนระหว่างรุ่น ไม่มีบันไดไต่เต้าที่ไหนที่ใหญ่พอที่จะยึดจากตำแหน่งในชีวิตฉันไปถึงตำแหน่งในชีวิตดิมิเทอร์ได้หรอก ไม่มีวันเลยถ้าไม่มีอะไรพิเศษเกิดขึ้นจริงๆ อย่างเช่นลอตเตอรี่หรือพ่อแม่ที่ร่ำรวย หรือไอเดียเว็บไซต์อัจฉริยะที่ทำเงินมหาศาลให้ฉันได้ (อย่าคิดว่าฉันไม่พยายามนะ ฉันใช้เวลาทุกคืนพยายามคิดค้นยกทรงชนิดใหม่หรือคาราเมลแคลอรีต่ำ แต่ยังไม่สำเร็จ)

ยังไงก็ตาม ฉันคงตั้งเป้าจะมีชีวิตแบบดิมิเทอร์ไม่ได้ คงไม่ขนาดนั้น แต่ฉันสามารถตั้งเป้าบางส่วนได้ เอาส่วนที่สามารถทำได้ ฉันสามารถมองดูเธอ ศึกษาเธอ ฉันยังสามารถเรียนรู้ที่จะเป็นแบบเธอได้

และอีกอย่างที่สำคัญคือ ฉันสามารถเรียนรู้ที่จะไม่เป็นแบบเธอได้ด้วย เพราะอะไร ฉันบอกไปแล้วหรือเปล่า เพราะเธอคือฝันร้ายไง เธอสมบูรณ์แบบ แต่ก็ยังเป็นฝันร้ายด้วย ทั้งสองอย่างนั้นแหละ

ฉันกำลังเปิดคอมพิวเตอร์อยู่ตอนนี้ แล้วดิมิเทอร์ก็เดินฉับๆ มาที่ห้องทำงานแบบเปิดโล่งของเรากลางจิบลาเต้นมถั่วเหลืองไปด้วย “คุณทั้งหลาย” เธอพูด “คุณทั้งหลาย ฟังหน่อย”

นี่เป็นอีกคำที่ดิมีเทอร์ชอบใช้ “คุณทั้งหลาย” เธอชอบเดินมาตรงส่วนทำงานของเราและพูดว่า “คุณทั้งหลาย” ด้วยน้ำเสียงเหมือนจบจากโรงเรียนการละคร จนเราทุกคนต้องละมือจากสิ่งที่ทำราวกับกำลังจะได้ฟังประกาศเรื่องสำคัญของทีม ทั้งที่ *ความจริง* แล้ว สิ่งที่เราต้องการเป็นเรื่องเฉพาะเจาะจงอย่างมากชนิดที่อาจมีคนรู้เรื่องแค่คนเดียว แต่เนื่องจากเธอจำแทบไม่ได้ว่าพวกเราคนไหนทำอะไร หรือแม้กระทั่งจำว่าใครชื่ออะไร เธอจึงต้องถามหว่านทุกคน

ก็ได้ พูดแบบนั้นอาจจะเกินไปหน่อย แต่เกินไปไม่มากหรอก ฉันไม่เคยเจอใครที่จำชื่อคนได้แย่งเท่าดิมีเทอร์มาก่อน ฟลอราเคยบอกฉันหนหนึ่งว่า ที่จริงแล้วดิมีเทอร์มีปัญหาเรื่องการมอง เกี่ยวกับการจดจำใบหน้าอะไรนี่แหละ แต่เจ้าตัวไม่ยอมรับ เพราะเธอคิดว่ามันไม่ได้ส่งผลต่อความสามารถในการทำงานของเธอ

แต่ชาวด่วนคือ มันส่งผลมาก

และชาวด่วนชาวที่สองคือ การจำหน้าคนเกี่ยวอะไรกับการจำชื่อคนให้ถูก ฉันอยู่ที่นี่มาเจ็ดเดือนแล้ว และฉันสาบานได้เลยว่าเธอยังไม่แน่ใจเลยว่าฉันชื่อคาธหรือแคท

ที่จริงฉันชื่อแคท แคทที่ย่อมาจากแคทเธอริน เพราะว่า...คือ มันเป็นชื่อเล่นที่เท่ดี ลึนแล้วก็ติดหู ทันสมัย แสนจะลอนดอน ฉันเอง แคท แคาท เบนเนอร์

ไฮ ฉันแคทค่ะ

ไฮ ฉันแคทเธอรินค่ะ แต่เรียกฉันว่าแคทก็ได้

โอเค ถ้าพูดแบบหมดเปลือกก็คือ มันไม่ใช่ฉันเลย ยังไม่ใช่ตอนนี้ ฉันยังมีความเป็นเคทที่อยู่ ฉันหันมาเรียกตัวเองว่า “แคท” ตอนเริ่มงานนี้ แต่ด้วยเหตุผลบางอย่างทำให้ไม่สามารถใช้ชื่อนี้เต็มที่ ได้ บางทีฉันก็ไม่ขานรับชื่อตัวเองเร็วเท่าที่ควรเวลาคนเรียกฉันว่า “แคท” ฉันละล้าละลังทุกครั้งที่ต้องเซ็นชื่อ มีครั้งหนึ่งน่าเกลียดมาก เพราะฉันต้องลบตัว “K” ออก ตอนเขียนการ์ดอวยพรวันเกิดที่ทำงานไปใหญ่ โชคดีที่ไม่มีใครเห็น ก็แหมใครบ้างที่ไม่รู้จัก ชื่อตัวเอง

หัวใจเล็กของผู้หญิง (ไม่) เพอร์เฟกต์อย่างฉับ

แต่ฉันตั้งใจแล้วว่าจะเป็นแคท ฉัน *ต้อง* เป็นแคท นั่นคือชื่อใหม่เอี่ยมในลอนดอนของฉัน ชีวิตนี้ฉันทำงานมาสามงาน (โอเค สองในสามเป็นแค่การฝึกงานแหละ) และแต่ละก้าวใหม่ฉันก็ได้สร้างตัวตนใหม่ที่ละเล็กละน้อย การเปลี่ยนชื่อจากเคธีเป็นแคทเป็นแค่การเปลี่ยนแปลงล่าสุดเท่านั้น

เคธีเป็นชื่อที่ฉันใช้ตอนอยู่บ้าน เป็นตัวฉันสมัยอยู่เมืองซอเมอร์เซ็ท ตัวฉันที่เป็นเด็กสาวบ้านนอกผมหยิกแก้มแดงที่สวมแต่กางเกงยีน รองเท้าบูต เสื้อผ้าสักหลาดที่ได้ฟรีมาจากการส่งอาหารแกะ และเป็นเด็กสาวที่ชีวิตสังคมทั้งหมดวนอยู่แค่ในผับแถวบ้านหรือไม่ก็ริตซีในวอเรตัน นั่นคือเด็กสาวที่ฉันทิ้งไปแล้ว

เท่าที่จำได้ ฉันอยากออกจากซอเมอร์เซ็ทมาตลอด ฉันอยากอยู่ลอนดอน ฉันไม่เคยมีรูปวงดนตรีชายล้วนบนผนังห้องนอน แต่มีแผนที่รถไฟใต้ดิน โปสเตอร์รูปลอนดอนอาย และรูปตึกแตงกวา

งานฝึกงานครั้งแรกที่ฉันหาได้คือที่เมืองเบอร์มิงแฮม เมืองนี้ก็เป็นเมืองใหญ่เหมือนกัน มีร้านรวงมากมาย มีความหรูหรา มีความวุ่นวาย...แต่ฉันก็ไม่ใช่ *ลอนดอน* มันไม่มี *ความเป็นลอนดอน* ที่ทำให้ใจฉันปวดปร่า ไม่ว่าจะเป็นเส้นขอบฟ้า ประวัติศาสตร์ การเดินผ่านนาฬิกาบิ๊กเบนแล้วได้ยินมันดังหึ่งห่าแบบสดๆ การได้ยินในสถานีรถไฟเพียงทั่วกันกับสถานีที่เราเคยเห็นในหนังหลายร้อยหลายพันเรื่องที่สร้างเกี่ยวกับตอนที่ทหารเยอรมันทิ้งระเบิดใส่หลายจุดในสหราชอาณาจักร การได้รู้สึก أنناกำลังอยู่ในเมืองที่ดีเลิศที่สุดในโลกแบบไม่ต้องมีคำถาม ไม่ต้องยกมือ การได้อยู่ในลอนดอนก็เหมือนได้อยู่ในฉากหนังสักเรื่อง เช่นในฉากชอยเล็กชอยน้อยของหนังที่สร้างจากนิยายของดิกкенส์ หรือฉากช่วงตึกที่มีสารพัดตึกสูงวาววับหรือฉากสวนลับแบบสี่เหลี่ยม เราสามารถเป็นใครก็ได้ที่เราอยากเป็น

ในชีวิตฉันไม่ค่อยมีอะไรที่จะติดหนึ่งในสิบอันดับแรกของโพลสำรวจโลกไหนๆหรอก ฉันไม่มีงานหรือเสื้อผ้าหรือเพลงที่ติดอันดับ แต่ฉันก็ได้ อยู่ในเมืองที่ติดอันดับละกัน การอยู่ในลอนดอนเป็นอะไรที่คนทั่วโลกอยากทำ ซึ่งฉันก็ได้มาอยู่ตรงนี้แล้ว ฉันถึงไม่สนว่าการเดินทางของฉันจะเป็นการเดินทางจากนรก และไม่แคร์ด้วยถ้าห้องนอนของฉันจะกว้างแค่สามตารางฟุต

เพราะฉันได้อยู่ที่นี่แล้ว

แต่ฉันไม่ได้มาที่นั่นที่แต่แรก เพราะข้อเสนอเดียวที่ฉันได้รับหลังจบมหาวิทยาลัยคืองานในบริษัทการตลาดเล็กๆ แห่งหนึ่งในเบอร์มิงแฮม ฉันเลยย้ายไปอยู่ที่นั่นและสร้างตัวตนใหม่ทันที ฉันตัดผมม้า ยึดผมตรงทุกวันและมัดเป็นมวยเก้ๆ ฉันซื้อแว่นกรอบดำเลนส์ใสให้ตัวเองด้วยอันหนึ่ง ฉันดูเปลี่ยนไปจากเดิม รู้สึกเปลี่ยนไปจากเดิม ฉันถึงขนาดเปลี่ยนวิธีแต่งหน้าใหม่ด้วย โดยใช้ลิปไลน์เนอร์ที่ให้เส้นขอบคมชัดทุกวัน และใช้อายไลน์เนอร์แบบน้ำสีดำกริดตาให้หางตาดูขึ้น

(ฉันใช้เวลาตลอดสัปดาห์เลยทีเดียวเพื่อหัดกริดตาให้หางตาดูที่จริงมันเป็นทักษะอย่างหนึ่งนะ เหมือนตรีโกณมิติอะไรแบบนั้น สิ่งที่ฉันสงสัยคือ ทำไมเขาไม่สอนเรื่องนี้ตั้งแต่ที่โรงเรียน ถ้าฉันได้บริหารประเทศฉันจะให้มีคอร์สหลายอย่างที่เราสามารถใช้ได้จริงในชีวิต เช่น วิกิกริดอายไลน์เนอร์ วิกิกรอกใบภาชี ทำยังไงเวลาล้มตัว เวลาลงไม่รับโทรศัพท์ หรือเวลาที่เราจะต้องไปปาร์ตี้)

ที่เบอร์มิงแฮมนี้แหละที่ฉันตัดสินใจว่าจะสลัดสำเนียงเหนือแบบตะวันตกให้หมดไป ตอนนั้นฉันอยู่ในห้องน้ำ กำลังทำธุระของตัวเองอยู่ ก็พอดีได้ยินผู้หญิงสองคนล้อเลียนฉัน *เคธี่สาวชาวนาา* พวกเธอเรียกฉันแบบนี้ ไซ้ ฉันตกใจมาก และไซ้ ฉันเจ็บ ฉันจะพรวดพราดออกจากคอกไปตะโกนว่า *แต่ฉันก็ไม่เห็นเลยว่าสำเนียงเบอร์มิงแฮมของเธอจะดีกว่าตรงไหน!* ก็ยอมได้หรอก

แต่ฉันไม่ทำ ฉันนั่งอยู่ที่เดิมและขบคิดอย่างหนัก มันเป็นการทบทวนความจริง กว่าฉันจะได้ฝึกงานในแห่งที่สอง ซึ่งที่อยู่ทางตะวันออกของลอนดอน ฉันก็กลายเป็นคนใหม่แล้ว ฉันฉลาดขึ้น ฉันไม่ได้มีท่าทางหรือน้ำเสียงแบบเคธี่ เบรนเนอร์ จากแอนสเตอร์สฟาร์มอีกต่อไปแล้ว

ตอนนี้ฉันคือแคท เบรนเนอร์ จากลอนดอนเต็มตัว แคท เบรนเนอร์ ที่ทำงานในออฟฟิศสุดเจ๋งที่มีพนักงานอึดุมอูกับโต๊ะสีขาวงามและเก้าอี้เก้ๆ มีที่แขวนเสื้อโค้ตเป็นรูปผู้ชายไม่หนุ่มๆ (ซึ่งทำให้ทุกคนตกใจจริงจังมากในครั้งแรกที่มาเยือนออฟฟิศ)

หัวใจเล็กของผู้หญิง (ไม่) เพอร์เฟกต์อย่างฉับ

ที่จะบอกก็คือ ฉัน คือ แคท ต้องเป็นให้ได้ ฉันแค่ต้องจัดการเรื่อง เซ็นชื่อไม่ให้ผิดได้สำเร็จก่อน

“คุณทั้งหลาย” ดิมิเทอร์เรียกเป็นครั้งที่สาม ออฟฟิศเงียบลง พวกเรา อยู่กันสิบคนในนี้ ด้วยตำแหน่งและลักษณะงานที่แตกต่างกัน ชั้นบนถัด จากเราเป็นที่มออีเวนต์ ทีมดิจิทัล และฝ่ายวางแผน และยังมีกลุ่มครีเอทีฟ ชื่อ “ทีมวิสัยทัศน์” ซึ่งทำงานขึ้นตรงกับเอเดรียนผู้เป็นซีอีโอของเรา แล้วก็ มีออฟฟิศสำหรับผู้บริหารมากความสามารถ รวมถึงแผนกการเงินและอื่นๆ แต่ชั้นนี้คือโลกของฉัน และฉันก็อยู่ลำดับล่างสุด ฉันได้ค่าแรงน้อยที่สุด และโต๊ะทำงานฉันก็เล็กที่สุด แต่เราก็ต้องเริ่มต้นที่ไหนสักแห่งใช่ไหม นี่เป็น งานแรกที่ฉันได้เงิน และฉันก็ขอบคุณดาวนำโชคของตัวเองทุกวัน และ แบบว่า งานของฉันก็น่าสนใจ จริงๆ ในแง่หนึ่งนะ

ค่อนข้างที่เดียว

คือแบบ ฉันว่ามันขึ้นอยู่กับว่าคุณนิยามความหมายของคำว่า “น่า สนใจ” ยังไงมากกว่า ตอนนี้นั้นกำลังทำงานในโปรเจกต์ที่น่าตื่นเต้นไม่น้อย เพื่อเปิดตัวครีมนที่สามารถทำโฟมได้เอง “แบบคาปูชิโน” ของแบรนด์คอฟฟี ไรต์ ฉันอยู่ฝ่ายค้นคว้าวิจัย ซึ่งงานจริงๆ ที่ต้องทำในแง่ของงานแต่ละวัน ก็คือ...

คือ ประเด็นอยู่ตรงนี้นะ คุณต้องเข้าใจความเป็นจริงก่อน ฉัน ไม่สามารถทำงานที่สนุกสนานกับเก๋ทันที่ได้หรอก นั่นเป็นเรื่องที่พ่อไม่ยอม เข้าใจ พ่อถามตลอดว่า ฉันคิดโอเคทีเดียวได้บ้างหรือเปล่า หรือไม่ก็ ฉันได้ เจอบุคคลสำคัญเยอะไหม หรือไม่ก็ ฉันได้ไปกินมือเที่ยงเพื่อคุยงานหรรูๆ ทุกวันหรือเปล่า ซึ่งเป็นอะไรที่ไร้สาระสิ้นดี

ใช่ ฉันอาจจะแก้ตัวมากไป แต่พ่อไม่เข้าใจใจ แล้วมันก็ไม่ช่วยอะไร เลยจริงๆ ตอนพ่อเริ่มนินวหน้าแล้วสิ้นศึระก่อนจะบอกว่า “ลูกมีความสุข ที่ได้อยู่เมืองใหญ่จริงหรือ เคธี่ลูกรัก” ฉันมีความสุขนะ แต่ก็ไม่ได้ หมายความว่าชีวิตจะไม่ลำบาก พ่อไม่รู้อะไรเลยที่เกี่ยวกับงาน เกี่ยวกับ ลอนดอน หรือเรื่องเศรษฐกิจ หรือแบบว่า ไม่รู้สิ เรื่องราคาไวน์ต่อแก้ว ในบาร์ที่ลอนดอนด้วย ฉันยังไม่ได้บอกพ่อเลยว่าฉันเช่าห้องที่ราคาเท่าไร

เพราะฉันรู้ว่าพ่อจะพูดอะไร พ่อคงจะบอกว่า-

ไอ้ พระเจ้า หายใจลึกๆ โทษทีนะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะบ่นเรื่องพ่อให้ออกนอกเรื่องเลย แต่หลายอย่างระหว่างเราไม่ค่อยดีเท่าไร ตั้งแต่ฉันตัดลึนใจย้ายออกหลังเรียนจบมหาวิทยาลัย พ่อไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรฉันถึงย้ายมาที่นี่ ซึ่งพ่อไม่มีวันเข้าใจหรอก ต่อให้ฉันพยายามอธิบายยังไง แต่ถ้าเราไม่ *รู้สึกถึง* ลอนดอน สิ่งเดียวที่เราเห็นก็จะมีแค่การจราจร ผุ่นควัน ค่าใช้จ่าย กับลูกสาวที่เลือกจะย้ายไปอยู่ไกลกว่าร้อยไมล์

ฉันมีทางเลือกคือ ทำตามหัวใจตัวเอง หรือไม่ทำร้ายหัวใจพ่อ ฉันคิดว่าสุดท้ายแล้วฉันได้ทำลายหัวใจเราทั้งสองคนไปเล็กน้อยแหละ ซึ่งคนอื่นในโลกนี้ไม่เข้าใจหรอก เพราะเขาคิดว่าการย้ายออกจากบ้านเป็นเรื่องปกติจะตาย ทว่าคนพวกนั้นไม่ใช่ฉันกับพ่อที่ใช้ชีวิตด้วยกันตามลำพังแค่สองคนมานานหลายปี

ยังไงก็ตาม กลับเข้าเรื่องงานดีกว่า คนระดับฉันไม่ได้เจอลูกค้าหรอก นั่นเป็นหน้าที่ดีมีเทอร์กับโรซ่า ทั้งสองจะออกไปกินมื้อเที่ยงกันแล้วกลับมาพร้อมแก้มแดงเรื่อ พร้อมตัวอย่างสินค้าและพร้อมความตื่นเต้น พวกเขาจะวางแผนเสนองาน ซึ่งปกติจะมีมาร์คกับลิซไปเกี่ยวข้องด้วย และมีคนจากทีมดิจิทัลอีก บางทีก็มีเอเดรียน เขาไม่ได้เป็นแค่อีไอ แต่ยังเป็นผู้ก่อตั้งคูเปอร์เคลมเมอร์ ห้องทำงานเขาก็อยู่ชั้นล่างนี้แหละ (ผู้ก่อตั้งยังมีอีกคนชื่อแม็กซ์ แต่เขาเกษียณตัวเองก่อนกำหนดและย้ายไปอยู่ทางตอนใต้ของฝรั่งเศสแล้ว)

ความจริงเอเดรียนเป็นคนทีวิเศษทีเดียว เขาอายุราวห้าสิบและมีผมหยักกกลีเทาเงินเป็นคลื่น เขาชอบสวมเสื้อยีนจนทำให้ดูเหมือนคนจากยุคเจ็ดศูนย์ ซึ่งฉันมองว่าบางมุมเขาก็เหมือนจริง ๆ เขายังมีชื่อเสียงอีกด้วย อย่างเช่นที่แคมป์สเตรนส์ที่คิงส์คอลเลจในลอนดอน ก็จะมีภาพของเอเดรียนอยู่

ยังไงก็ตาม นั่นแหละคือผู้เล่นตัวหลักทั้งหมด แต่ฉันยังไม่ไปถึงขั้นนั้น ไม่มีตรงไหนใกล้เคียงด้วย ก็อย่างที่ฉันบอก ฉันทำงานในส่วนค้นคว้าวิจัย ซึ่งแปลว่างานที่ฉันต้องทำทั้งสัปดาห์นี้ *ที่จริงก็คือ...*

หัวใจเล็กของผู้หญิง (ไม่) เพอร์เฟกต์อย่างฉับ

แต่ฟังให้ดีนะ ก่อนที่ฉันจะพูดไป มันไม่ใช่งานที่ฟังดูก๊ิบเก้เลย โอเคไหม แต่มันก็ไม่ได้แย่มากที่ได้ยินหรอก จริงๆนะ

ฉันมีหน้าที่กรอกข้อมูล ถ้าให้เจาะจงก็คือข้อมูลผลการสำรวจของลูกค้ารายใหญ่ที่เราทำให้คอฟฟี่ไวต์เรื่องกาแฟ ครีมเทียม คาปูซชีโน และแบบว่าทุกอย่าง แบบสอบถามที่เขียนด้วยลายมือสองพันชุด แต่ละชุดยาวแปดหน้า ฉันรู้ ก็ใช้ใหม่ละ กระดาษเนี่ยนะ ไม่มีใครให้ทำแบบสำรวจในกระดาษกันแล้ว แต่ดิมีเทอร์อยากใช้ “วิธีแบบเก่า” เพราะเธอเคยอ่านเจอในงานวิจัยฉบับหนึ่งว่า คนเราจะซื้อตรงเพิ่มขึ้นยี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์ถ้าให้เขียนตัวหนังสือด้วยปากกามากกว่าเขียนผ่านเว็บไซต์ อะไรทำนองนั้น

เราก็เลยมาอยู่ตรงนี้ หรือบอกว่าฉันดีกว่าที่อยู่ตรงนี้ กับกล่องใส่แบบสอบถามที่ยังเหลือเต็มๆอีกห้ากล่อง

มันก็น่าเหนื่อย *อยู่บ้าง*แหละ เพราะมันเป็นคำถามเก่าชุดเดิมและคนที่ตอบก็เขียนคำตอบด้วยปากกาถูกลิ้น เลยอ่านไม่ค่อยรู้เรื่อง แต่มองในด้านดีคือ งานวิจัยจะช่วยทำให้โปรเจกต์โดยรวมเข้ารูปเข้ารอยมากขึ้น! พลอว์ร้องว่า “พระเจ้า สงสารเธอจัง แคท นี่มันฝันร้ายชัดๆ!” แต่ที่จริงมันน่าหลงใหลมากต่างหาก

คือฉันหมายถึง เราก็ต้อง *ทำให้มันน่าหลงใหล*เข้าไว้นะ ฉันเริ่มสนุกกับการเดารายได้ในวงเล็บของคนตอบโดยดูจากสิ่งที่เขาพูดได้คำตอบเกี่ยวกับ *ความแน่นของเนื้อโฟม*แล้ว แล้วรู้อะไรไหม ฉันหายถูกตลอดเลย เหมือนการอ่านใจคนนั้นแหละ ยิ่งฉันกรอกคำตอบพวกนี้มากเท่าไร ฉันก็ยิ่งได้รู้จักผู้บริโภคมากขึ้นเท่านั้น อย่างน้อยฉันก็หวังอย่างนั้นนะ

“คุณทั้งหลาย เรื่องเทริกบิกซ์ *จัดการ*ถึงไหนแล้ว”

เสียงดิมีเทอร์ทำลายสมาธิฉันอีกครั้ง เธอยืนอยู่บนรองเท้าส้นแหลมเอามือข้างหนึ่งเสยผม ด้วยท่าทางใจร้อน หงุดหงิด ทำนองว่าโลกนี้มันเป็นบ้าอะไรหมดแล้วแบบที่เธอชอบทำ

“ฉันเขียนโน้ตเรื่องนี้ไว้เอง” เธอเลื่อนดูในโทรศัพท์โดยไม่สนใจพวกเราอีกแล้ว “ฉันรู้ว่าฉันเขียนไว้”

“ฉันไม่เห็นโน้ตอะไรเลยคะ” ซาร่าห์พูดจากโต๊ะทำงานของเธอ โดย

ใช้เสียงเบาแบบระวังถ้อยคำ แม่ชีซาราห์ ฟลอราเรียกเธอแบบนี้ ซาราห์ เป็นผู้ช่วยของดิมิเทอร์ เป็นคนมีผมสีแดงเข้มซึ่งเธอมัดไว้เป็นหางม้าและมีฟันสวยขาวจี้วะ เธอเป็นคนหนึ่งที่ตัดเลื้อใส่เอง เป็นเลื้อผ้าสไตร์ย่อนยุค แถวปีห้าศูนย์โดยสวมกับกระโปรงวงกลม ส่วนเธอประคองสตืออยู่ไต้ยังงั้น นั้น เป็นเรื่องที่ผมไม่รู้จริงๆ

ดิมิเทอร์คงเป็นคนใจลอยไร้ระเบียบที่สุดในจักรวาลนี้แล้วละ ดูเหมือนว่าทุกวันนี้เธอเป็นต้องวางเอกสารผิดที่หรือจำเวลานัดผิดตลอด ซาราห์อดทนมากและสุภาพกับดิมิเทอร์เสมอ แต่คุณจะเห็นความหงุดหงิดที่ปากเธอ มันจะเผลอจบบางเฉียบ แถมมุมปากข้างหนึ่งจะหายเข้าไปในแก้ม ดูเป็นปรมาจารย์ด้านการส่งอีเมลออกจากบัญชีของดิมิเทอร์ ด้วยโทนเสียงแบบดิมิเทอร์ ไม่ว่าจะเพื่อช่วยรักษาสถานการณ์ เพื่อขอโทษ หรือทำให้ทุกอย่างราบรื่นก็ตาม

ฉันรู้ว่างานที่ดิมิเทอร์ทำเป็นงานใหญ่ แถมเธอยังมีครอบครัวให้ต้องคิดถึง รวมถึงคอนเสิร์ตโรงเรียนอะไรต่างๆอีก แต่คนเราสามารถหละหลวมและทะเลขนาดนี้ไต้ยังงั้น

“เอาละ เจอแล้ว ทำไมมันมาอยู่ในโพลเดอร์ส่วนตัวของฉันไต้ละนี่ ดิมิเทอร์เงยหน้าจากโทรศัพท์พร้อมกับกวาดตาไปมาแบบงงๆ เหมือนโลกใบนี้ทำให้เธอสับสนไปหมด

“คุณต้องเซฟไว้ใน—” ซาราห์พยายามหยิบโทรศัพท์ของดิมิเทอร์ แต่เจ้าตัวชักมือหนี

“ฉันรู้วิธีใช้โทรศัพท์ตัวเองหรือหน้า ประเด็นไม่ได้อยู่ตรงนั้น ประเด็นอยู่ที่—” เธอชะงักก็ก เราทุกคนลั่นใจรอฟัง นี่คือนิสัยอีกอย่างของดิมิเทอร์ เธอจะชอบเปิดประโยคที่ดึงความสนใจก่อนจะหยุดกลางทางเสียอย่างนั้น เหมือนแบตเตอรี่ดับไปเฉยๆ ฉันเหลือบมองฟลอรา เธอทำท่ามองบนเล็กน้อย

“ใช่ๆ” ดิมิเทอร์กลับมาพูดอีกครั้ง “เรื่องเทร็กบิกซ์ไปถึงไหนแล้ว เพราะฉันเข้าใจว่าลิซจะเป็นคนเขียนตอบอีเมลฉบับนั้น แต่ฉันเพิ่งได้รับอีเมลจากร็อบ คินเซด ที่ส่งมาถามว่าทำไมเขาขังไม่ได้ข้อมูลอะไรอีก ตกลง

ยังง” เธอหันขวับไปหาลิซ ในที่สุดต่อมการสนใจคนให้ถูกตัวของเธอก็ทำงาน “ลิซ งานอยู่ไหน คุณรับปากฉันว่าจะร่างมาให้เข้านี่นะ” เธอเคาะโทรศัพท์ “ฉันจดไว้โน้ตจากที่ประชุมกันเมื่อจันทร์ที่แล้วว่า ลิซจะร่างมา กฎข้อแรกของการดูแลลูกค้า ว่าไงลิซ”

จับมือลูกค้าไว้ ฉันคิดในใจ แต่ฉันไม่ได้พูดไปหรอก มันจะทำให้ดูเนิร์ดเกินไป

“จับมือลูกค้าไว้” ดิมิเทอร์พูด “จับไว้ตลอดเวลา ทำให้ลูกค้ารู้สึกอุ่นใจในทุกหน้าที่ของกระบวนการ แล้วเราจะได้ลูกค้าที่มีความสุข แต่อย่าจับมือรีบ คินเซต นะลิซ เพราะมือเขาปวดเปื่อย แล้วเขาก็ไม่ใช่คนอารมณ์ดีเท่าไร”

ลิซหน้าแดง “ฉันยังทำอยู่ค่ะ”

“ยังงั้นหรือ”

“มันมีเนื้อหาต้องใส่เยอะนะค่ะ”

“งั้นก็เร่งมือหน่อย” ดิมิเทอร์นิ้วหน้า “แล้วส่งมาให้ฉันตรวจดูก่อนอย่าส่งไปหาriebโดยตรงละ ขอก่อนเที่ยงนะ ตกงใหม่”

“ได้ค่ะ” ลิซพิมพ์ทำ ท่าทางไม่พอใจนัก เธอเป็นคนที่ไม่ค่อยพลาดอะไรง่าย ๆ ลิซนะ เธอเป็นโปรเจกต์เมเนเจอร์ผู้มีโต๊ะทำงานสุดเรียบร้อย มีผมยาวตรงสีดำที่เธอสระทุกวันด้วยแชมพูกลิ่นแอปเปิ้ล เธอกินแอปเปิ้ลเยอะด้วย ที่จริงฉันไม่เคยเชื่อมโยงสองเรื่องนี้เข้าด้วยกันเลยนะ ประหลาดดี

“อีเมลฉบับนั้นจากรีอบ คินเซต ไปไหนแล้ว” ดิมิเทอร์เดินไปเดินมาดูโทรศัพท์ไปด้วย “มันหายไปจากอินบ็อกซ์ของฉัน”

“คุณเปลอลบไปหรือเปล่าค่ะ” ซาราห์ถามอย่างใจเย็น “เดี๋ยวฉันส่งต่อให้ใหม่ค่ะ”

นี่คือเรื่องหมยหมยนำราคาญอีกอย่างของซาราห์ ดิมิเทอร์ชอบเปลอลบอีเมลด้วยความซุ่ยแล้วก็เกิดอยากได้ตัวน แล้วก็ประสาทเสีย ซาราห์บอกว่าเวลาครึ่งชีวิตของเธอคือเวลาที่ใช้ส่งต่ออีเมลให้ดิมิเทอร์ ชอบคุณพระเจ้าที่ หนึ่ง ในนั้นมีระบบการจัดเอกสารที่มีประสิทธิภาพ

“เรียบร้อยค่ะ” ซาราห์คลิกอย่างรวดเร็ว ฉันส่งต่ออีเมลของรีอบ

ให้แล้ว ที่จริงฉันส่งต่ออีเมลทั้งหมดของเขาเลย เพื่อต้องใช้ค่ะ”

“ขอบใจมาก ซาร่าห์” ดิมิเทอร์ส่งบลอง “ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าอีเมลนั้นหาย *ไปไหน...*” เธอมองโทรศัพท์ แต่ดูซาร่าห์จะไม่สนใจ

“เอาละ ดิมิเทอร์ ฉันจะต้องไปอบรมการปฐมพยาบาลแล้วนะค่ะ” เธอพูดพร้อมกับเอื้อมมือไปหยิบกระเป๋า “ฉันบอกคุณแล้วนะค่ะ เพราะฉันเป็นเจ้าหน้าที่หน่วยปฐมพยาบาล”

“เธอ” ดิมิเทอร์ทำหน้างั้น เห็นได้ชัดว่าเธอสับสน “เยี่ยมเลย! ทำได้ดีมาก งั้นซาร่าห์ ก่อนเธอจะไป เรามาคุยกันเดี๋ยวก่อน...” เธอเลื่อนจอโทรศัพท์ “คืนนี้มีงานประกาศรางวัลอาหารแห่งลอนดอน...ฉันอยากทำมมายนี้...”

“ไม่ได้ค่ะ” ซาร่าห์ขัด “บายนี้คือคุณแน่นมาก”

“อะไรนะ” ดิมิเทอร์เงยหน้าจากโทรศัพท์ “แต่ฉันจองคิวทำมมาได้แล้วนี่”

“จองไว้พรุ่งนี้ค่ะ”

“พรุ่งนี้เธอ” ดิมิเทอร์ทำเสียงตกใจ ตาเธอกวาดไปมาอีกครั้ง “ไม่นะ ฉันจองไว้วันจันทร์ต่างหาก”

“ดูปฏิทินคุณก็ได้ค่ะ” ซาร่าห์ทำเสียงเหมือนใกล้จะหมดความอดทนเต็มที่ “มันคือวันอังคารค่ะ ดิมิเทอร์ เป็นวันอังคารเสมอ”

“แต่ฉันต้องขอยืมโคนผมนะ ด่วนด้วย ฉันยกเลิกนัดใครบายนี้ได้บ้างไหม”

“เรานัดกับพวกโปเลนตาละ จากนั้นก็นัดกับทีมจากกรีนทิน”

“เวรละ” ดิมิเทอร์นิ้วหน้าแบบทรมานสาหัส “เวรละ”

“แล้วเดี๋ยวคุณต้องประชุมทางโทรศัพท์ที่ในอีกสิบห้านาทีนี้ด้วยค่ะ ฉันไปได้หรือยังค่ะ” ซาร่าห์พูดด้วยน้ำเสียงโอดครวญ

“ได้ๆ ไปเถอะ” ดิมิเทอร์โบกมือ “ขอบใจนะ ซาร่าห์” จากนั้นเธอก็เดินกลับห้องทำงานผนังกระจกของตัวเองพร้อมทั้งถอนใจเฮือกใหญ่ “เวรละ เวรละ อ้อ” เธอโผล่หน้ามาใหม่ “โรซ่า โลโก้ของเซนซิโควเป็นไงบ้าง เราน่าจะลองทำให้ตัวอักษรใหญ่ขึ้นสักหนึ่งขนาดนะ ฉันนึกได้ตอนเช้า

หัวใจเล็กของผู้หญิง (ไม่) เพอร์เฟกต์อย่างฉับ

ออฟฟิศนะ แล้วลองทำางกลมเป็นสีฟ้าน้ำทะเลดู คุณคุยกับมาร์คที่ได้ใหม่
ตอนนี้มาร์คอยู่ไหน” เธอมองโต๊ะเขาแบบไม่เลิกร

“วันนี้เขาทำงานที่บ้านครับ” จอนซึ่งเป็นจูเนียร์ครีเอทีฟตอบ

“อ้อ” ดิมิเทอร์พูดแบบไม่ค่อยเชื่อ “โอเค”

ปกติดิมิเทอร์ไม่เคยเชื่อเรื่องการทำงานที่บ้านหรอก เธอบอกว่ามัน
ทำให้ขาดความต่อเนื่องถ้ามีคนหายไปทั้งวัน แต่มาร์คต่อรองให้มีเรื่องนี้
ในสัญญาตั้งแต่ดิมิเทอร์ยังไม่มาทำงานที่นี่ ดังนั้นเธอจึงทำอะไรไม่ได้

“ไม่ต้องห่วงค่ะ ฉันจะบอกให้เอง” โรซ่าพูดแล้วจกลงในสมุดฉีกกิกิก
“เพิ่มขนาดตัวอักษร สีฟ้าน้ำทะเล”

“เยี่ยมเลย อ้อ อีกเรื่องนะโรซ่า” เธอโผล่หน้าออกมาอีกรอบ “ฉัน
อยากคุยเรื่องอบรมภาษาไพทอนด้วย ทุกคนในออฟฟิศนี้น่าจะเขียนโค้ด
เป็นนะ”

“อะไรนะคะ”

“เขียนโค้ดไป” ดิมิเทอร์พูดแบบเหลืออด “ฉันเคยอ่านเจอเรื่องนี้ใน
เดอะฮัฟฟิงตันโพสต์ เอาใส่กำหนดการประชุมทีมครั้งถัดไปด้วยนะ”

“โอเค” โรซ่าทำหน้าจ้งจัด “เขียนโค้ด ได้ค่ะ”

หลังดิมิเทอร์ปิดประตู ทุกคนก็ผ่อนคลายออกมา นี่คือดิมิเทอร์
เอาแน่เอานอนไม่ได้สักอย่าง การตามเธอให้ทันเป็นเรื่องที่สร้างความอ่อนเพลีย
ให้อย่างมาก

โรซ่าพิมพ์โทรศัพท์อย่างบ้าคลั่ง ฉันรู้ว่าเธอกำลังส่งข้อความร้ายกาจ
เรื่องดิมิเทอร์ไปหาลิซ นั่นนะอะไร ไม่นานโทรศัพท์ก็ส่งเสียงติ๊ง แล้วเธอ
ก็พยักหน้าหงิกหงักให้โรซ่า

ฉันยังไม่เข้าใจการเมืองในออฟฟิศนี้เสียทีเดียว มันเหมือนการ
พยายามจะตามละครน้ำเน่าทางทีวีให้ทันตอนเริ่มดูกลางเรื่อง แต่ฉันรู้ว่า
โรซ่าเคยมาสมัครงานในตำแหน่งของดิมิเทอร์แต่ไม่ได้ แล้วยังรู้ว่าทั้งสองคน
เคยทะเลาะกันใหญ่โตก่อนที่จะฉันจะเข้าทำงานไม่นาน ตอนนั้นโรซ่าอยากร่วม
โครงการพิเศษโครงการใหญ่ที่จัดขึ้นเพียงครั้งเดียว และมีนายกเทศมนตรี
ของลอนดอนเป็นหัวหน้า เป็นโครงการสร้างภาพลักษณ์ให้อีวันต์กิจกรรม

ก็ฟาลอนดอนที่เพิ่งมีขึ้น โดยตัวนายกฯได้รวบรวมทีมที่คัดมาจากครีเอทีฟ เอเจนซีที่वलอนดอน หนังสือพิมพ์ *อีฟนิงสแตนดาร์ด* เรียกงานนี้ว่า *งานรวมพลยอดฝีมือที่ปราดเปรื่องที่สุดของลอนดอน* แต่ดิมีเทอร์ไม่ยอมให้โรซ่าไป เธอบอกว่าเธอต้องการให้โรซ่าอยู่ในทีมทุกวันทุกชั่วโมง ซึ่งไร้สาระมาก ตั้งแต่นั้นมาโรซ่าก็เกลียดดิมีเทอร์เข้าไส้

พลอว์สันนิษฐานไว้ว่าดิมีเทอร์วิตกจริตมากกว่าตัวเองจะโดนพนักงานที่เด็กกว่าแย่งตำแหน่งจนไม่ยอมช่วยอะไรใคร ถ้าเราพยายามจะไต่บันได เธอจะเอารองเท้ามิมิมของเธอกะทียบมือเรา ดูเหมือนตอนนี้โรซ่าจะอยากไปจากคูเปอร์เคลมโม่ว่าจะแย แต่ในตลาดตอนนี้ไม่มีงานให้เลือกมากนัก โรซ่าที่นำเสนอเลยต้องอยู่ต่อ ต้องติดแหงกอยู่กับเจ้านายที่เธอเกลียด รวมแล้วก็คงเกลียดงานที่ทำทุกชั่วขณะ เราสามารถดูออกได้เลยจากไหล่ที่เกร็งและคิ้วที่ขมวดของเธอ

มาร์คก็เกลียดดิมีเทอร์ ซึ่งฉันก็รู้เรื่องราวอีกเหมือนกัน ดิมิเทอร์ควรจะดูแลทีมออกแบบโดยรวม *ดูแลโดยรวม* ไม่ใช่ทำเสียเอง แต่เธอห้ามตัวเองไม่ได้ งานออกแบบคือสิ่งที่ดิมีเทอร์ชอบ ทั้งงานออกแบบและงานบรรจุกฎณ์ เธอรู้ชื่อแบบตัวอักษรมากกว่าที่คุณจะคาดถึง บางครั้งเธอยังขัดจังหวะการประชุมเพียงเพื่อเอางานออกแบบบรรจุกฎณ์ที่เธอคิดว่าน่าจะใช้ได้ผลดีมาให้เราได้ดู ซึ่งมันก็แบบว่า เยี่ยมแหละ แต่ก็ปัญหาด้วยเพราะเธอชอบทะเลาะกลางปล้องทุกครั้ง

ที่นี้เมื่อปีที่แล้วคูเปอร์เคลมโม่ได้ปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์สินค้า มอยล์เจอไรเซอร์เจ้าใหญ่รายหนึ่งชื่อว่าเดรนซ์ ดิมิเทอร์เป็นเจ้าของความคิดที่จะให้ใช้โทนสีส้มอ่อนกับสีขาว ซึ่งก็ได้รับความนิยมแบบระเบิดระเบ้อ เราชนะรางวัลทุกประเภท ทุกอย่างดีมาก ยกเว้นสำหรับมาร์คที่เป็นหัวหน้าฝ่ายออกแบบ เพราะดูเหมือนเขาจะออกแบบบรรจุกฎณ์เอาไว้อีกแบบ แต่ดิมีเทอร์ดันมีไอเดียเรื่องสีส้มขึ้นมา ทำแบบจำลองเองอีกต่างหาก แล้วก็เอามาให้ลูกค้ดูกลางที่ประชุมเสียอย่างนั้น มาร์คก็คงรู้ว่าโดนหยาม

ที่แย่ที่สุดคือดิมีเทอร์ไม่สังเกตด้วยซ้ำว่ามาร์คไม่พอใจ เธอเป็นคนไม่จับสังเกตในเรื่องแบบนี้ เธอแบบ *มาไฮไฟว์กันหน่อย เป็นทีมที่เยี่ยมมาก*

หัวใจเล็กๆของผู้หญิง (ไม่) เพอร์เฟกต์อย่างฉับ

ทำงานต่อนะ โปรเจกต์หน้ามาแล้ว และมันก็ยืดถล่มหลายจนมาร์คแทบไม่สามารถบ่นอะไรได้ คือมองทางหนึ่งเขาก็โชคดีแหละ เขาได้ความดีความชอบกับการปรับเปลี่ยนโลโก้ครั้งนั้นเยอะมาก เขาสามารถเอาไปใส่ไว้ในประวัติการทำงานได้สบาย แต่เขาก็ยังเคืองและชอบพูดแตกต้นเวลาเอ่ยถึงดีมีเทอร์ จนฉันฟังแล้วต้องน้ะหน้า

และที่เศร้าคือ คนอื่นทุกคนในออฟฟิศนี้รู้ว่ามาร์คมีความสามารถจริงๆ เช่นเขาเคยชนะรางวัลสโตร์ไชน์อวอร์ดสำหรับผลงานนวัตกรรมมาแล้ว (ดูเหมือนจะเป็นรางวัลที่ทรงเกียรติมาก) แต่ดีมีเทอร์กลับทำเหมือนไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเธอมีหัวหน้าที่มอออกแบบที่ยอดเยี่ยมแค่ไหน

ลิขเองก็ไม่แสบปีเหมือนกัน แต่เธอทนได้ ขณะที่ฝ่ายฟลอร่านั้น เธอจะพูดจाराายๆ ถึงดีมีเทอร์ตลอดเวลา แต่ฉันคิดว่ามันเป็นเพราะเธอชอบพูดจाराายกาจอยู่แล้วมากกว่า

ส่วนคนที่เหลือฉันไม่มั่นใจว่าเขาคิดกันยังไง สำหรับฉัน ฉันยังเป็นเด็กใหม่อยู่ ฉันเพิ่งทำงานที่นี่ได้เจ็ดเดือนและยังก้มหน้าไม่กล้าออกความเห็นอะไรนัก แต่ฉันก็มีความใฝ่ฝันนะ ฉันมีไอเดีย ฉันชอบงานออกแบบด้วย โดยเฉพาะออกแบบตัวอักษร ที่จริงนั่นแหละคือสิ่งที่ดีมีเทอร์กับฉันคุยกันตอนฉันสัมภาษณ์งาน

ทุกครั้งที่โปรเจกต์ใหม่เข้ามาในออฟฟิศ สมองฉันจะทำงานทันที ฉันจะคอยคิดงานที่ละเอียดละน้อยในเวลาที่ว่างและใส่แล็ปท็อปไว้ คิดโลโก้ คิดคอนเซ็ปต์งานออกแบบ หรือร่างกลยุทธ์ต่างๆ...แล้วก็คอยส่งอีเมลให้ดีมีเทอร์ดูเพื่อให้วิจารณ์ เธอก็รับปากตลอดว่าเธอ จะดูให้ตอนที่เธอมีเวลา

และเพราะทุกคนพากันบอกว่าอย่าได้ตามใจดีมีเทอร์ ไม่อย่างนั้นเธอจะโกรธเอา ฉันจึงรอเวลาไปเรื่อย เหมือนนักเล่นกระดานโต้คลื่นรอคอยให้คลื่นมา นับว่าฉันเล่นกระดานโต้คลื่นได้เก่งทีเดียว จากที่ฉันรู้ว่าคลื่นจะมาเมื่อไหร่ เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม ฉันจะได้รับความสนใจจากดีมีเทอร์เอง เธอจะดูงานของฉัน แล้วทุกอย่างก็จะลงล็อก ฉันจะได้เริ่มขับเคลื่อนชีวิตฉันบ้าง ไม่ใช่พายเรือวนไปมาแล้วก็วนไปมาอย่างที่ทำอยู่ตอนนี้

พอฉันหยิบแบบสอบถามชุดถัดไปจากในกอง ยันนาห์ซึ่งเป็นนักออกแบบอีกคนของเราเดินเข้าออฟฟิศมา มีเสียงร้องตกใจดังขึ้นตามคาด พลอว้าหันมาเลิกคิ้วให้ฉัน ยันนาห์ที่น่าสงสารต้องกลับบ้านเมื่อวันศุกร์ เธอรู้สึกไม่ค่อยดี เธอแท้งลูกห้าครั้งแล้วในรอบสองปีหลัง มันทำให้เธอค่อนข้างบอบบาง บางครั้งเธอก็จะมีอาการตื่นตระหนก ซึ่งเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเมื่อวันศุกร์ โรซ่าเลยบอกให้เธอกลับบ้านไปพัก แต่ความจริงแล้วยันนาห์น่าจะเป็นคนที่ทำงานหนักที่สุดในออฟฟิศก็ได้ ฉันเคยได้อีเมลจากเธอตอนตีสอง เธอสมควรได้พักจริงๆ

“ยันนาห์!” โรซ่าร้อง “เธอโอเคแล้วหรือ วันนี้ไม่ต้องทำงานหนักนะ”

“ฉันไม่เป็นไรแล้ว” ยันนาห์ตอบพลางนั่งลงบนเก้าอี้โดยไม่ยอมสบตาใคร “ฉันไม่เป็นไร” เธอรีบเปิดคอมพิวเตอร์เอกสารแล้วเริ่มทำงานทันที ขณะเดียวกันก็จิบน้ำกรองในขวดไปด้วย (คูเปอร์เคลมโมว์เพิ่งเปิดตัวสินค้าแบรนด์ใหม่ เราทุกคนเลยได้ขวดสี่สัปดาห์ก่อนแสงมาดื่มกันฟรีๆบนโต๊ะ)

“ยันนาห์!” ดิมิเทอร์โผล่มาตรงประตูห้องทำงานของเธอ “กลับมาแล้วหรือ ดิมากจริงๆ”

“ฉันไม่เป็นไรแล้วค่ะ” ยันนาห์พูดซ้ำ ฉันดูออกว่าเธอไม่ยอมทำให้เป็นเรื่องใหญ่ แต่ดิมิเทอร์ก็ตรงดิ่งมาที่โต๊ะทำงานของเธอ

“เอาละ โปรดอย่าวิตกกังวลเลยนะ ยันนาห์” เธอพูดด้วยน้ำเสียงมีอำนาจก้องกังวาน “ไม่มีใครคิดว่าเธอเป็นพวกชอบบีบน้ำตาอะไรแบบนั้นหรอก ดังนั้นไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องนั้นเลยนะ”

เธอพยักหน้าให้ยันนาห์อย่างเป็นกันเองก่อนจะเดินจ้ำกลับห้องทำงานแล้วปิดประตู พวกเราที่เหลือได้แต่มองด้วยความตะลึง ยันนาห์ที่น่าสงสารดูอึ้งสนิท ทันทีที่ดิมิเทอร์กลับเข้าห้องทำงาน เธอก็หันมาถามโรซ่า

“พวกเธอทุกคนคิดว่าฉันชอบบีบน้ำตาหรือ” เธอกลืนน้ำลาย

“เปล่าค่ะ!” โรซ่าร้องทันที ฉันได้ยินลิซซพิมพ์เบาๆ “*หญิงพิชิติมิเทอร์*”

“ฟังนะ ยันนาห์” โรซ่าพูดต่อพร้อมกับปรีมาที่โต๊ะยันนาห์แล้วคุกเข่าลง จากนั้นก็จ้องมองดวงตาของยันนาห์ “ที่เธอเจอเมื่อกี้คือพิชิติมิเทอร์นะ”

“ใช่เลย” ลิซซเห็นด้วย “เธอเจอพิชิติมิเทอร์เข้าแล้ว”

หัวใจเล็กๆของผู้หญิง (ไม่) เพอร์เฟกต์อย่างฉับ

“เราทุกคนก็เจอกัน หล่อนเป็นนังโคตึกไร้หัวใจที่ชอบพูดเรื่องไม่เข้าท่า เธอต้อง *อย่าไปฟัง* โอเคไหม ที่เธอมาทำงานวันนี้ก็ดีมากแล้ว พวกเราทุกคนชื่นชมความพยายามของเธอจริงๆ ใช้ไหมพวกเรา” เธอมองไปรอบๆ เสียงปรบมือเปาะแปะดังขึ้น ฮันนาห์แก้มแดงด้วยความปิติ

“นังบ้าดีมีเทอร์” โรซ่าพูดหัววนๆ ก่อนจะเดินกลับไปใต้โต๊ะตัวเองท่ามกลางเสียงปรบมือที่ดังกว่าเดิม

จากทางตาคิฉันเห็น ฉันเห็นดีมีเทอร์เหลือบมองออกมานอกผนังกระจกของห้องทำงาน เหมือนสงสัยว่าข้างนอกมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น จนฉันแทบจะส่งสารเธอเลยทีเดียว เธอช่างไม่รู้อะไรเลยจริงๆ

๒

ราวหนึ่งชั่วโมง หลังจากนั้นทุกคนก็ทำงานกันด้วยความ
เจียบสงบ ดิมิเทอร์มีประชุมทางโทรศัพท์อยู่ในห้องทำงาน ฉันเองก็กรอก
แบบสอบถามไปได้หนึ่งปีก ขณะที่โรซ่าส่งลูกอมไปรอบๆ พอฉันกำลัง
คิดว่าจะพักเที่ยงตอนกี่โมงดี ดิมิเทอร์ก็โผล่หน้ามาที่ประตูอีกครั้ง

“ฉันอยากได้...” เธอกวาดตามองไปรอบบออฟฟิศก่อนจะมาหยุดลง
ที่ฉัน “เธอ ตอนนั้นเธอทำอะไรอยู่”

“ฉันหรือคะ” ฉันสะดุ้งด้วยความประหลาดใจ “ไม่มีอะไรค่ะ คือว่า
ก็ทำงานอยู่ แบบว่า—”

“เธอเข้ามาช่วยฉันทำอะไรที่มัน...” เธอเว้นระยะตามแบบดิมิเทอร์
“ต่างจากปกติหน่อยได้ไหม”

“ได้ค่ะ!” ฉันพูดโดยพยายามไม่ทำเสียงละล้าละลัก “แน่นอนค่ะ!
ได้อยู่แล้ว!”

“อีกห้านาที โอเคไหม”

“ห้านาทีค่ะ” ฉันพยักหน้า “แน่นอนที่สุด”

ฉันกลับมาทำงานต่อ แต่ตัวหนังสือที่อยู่ตรงหน้าพรา่เลื่อนไปหมด
หัวฉันหมุนตัวด้วยความตื่นเต้น *ทำสิ่งที่ต่างจากปกติหน่อยหรือ* สิ่งนั้น

อาจเป็นอะไรก็ได้ อาจเป็นลูกค้าใหม่...เว็บไซต์ใหม่...เป็นคอนเซ็ปต์การสร้างแบรนด์แปลกใหม่ที่ดิมีเทอร์อยากทดลองทำดู...แต่ไม่ว่ามันจะเป็นอะไร มันก็เป็นโอกาสของฉัน คลื่นของฉันมาถึงแล้ว!

อกฉันพองโตด้วยความสุข อีเมลทั้งหลายทั้งปวงที่ฉันเพียรส่งหาเธอ ไม่สูญเปล่าแล้ว! เธอคงดูไเอเดียของฉันมาตลอด และคิดว่าฉันมีศักยภาพ ซึ่งระหว่างนั้นเธอก็ขอให้มีโปรเจกต์พิเศษที่เหมาะสมที่สุด...

เมื่อฉันถึงขั้นลั่นต่อนฉันหยิบแล็ปท็อป แล้วก็กระดาษสองสามแผ่นที่ฉันพรินต์งานเก็บไว้เป็นพอร์ตโฟลิโอในลิ้นชัก มันคงไม่เสียอะไรหรอกที่จะเอางานชิ้นล่าสุดของฉันให้เธอดู จริงไหม ฉันเติมลิปสติกแล้วฉีดน้ำหอมชนิดหน้อย ฉันจำเป็นต้องดูเฉียบคมและมีสติ ฉันต้องคว้านงานนี้ให้ได้

พอได้เวลาสั้นๆที่ครึ่งเป๊ะฉันก็ผลึกแก้ออกด้วยความมีสติเต็มที่ถึงเวลาแล้ว ตอนนั้นคลื่นกำลังขึ้นสูงที่สุด ใจฉันเต้นโครมคราม ทุกอย่างรอบตัวดูจะสว่างไสวกว่าปกติเล็กน้อย แต่ขณะที่ฉันเดินผ่านโถงทำงานของคนอื่นไปยังห้องทำงานของดิมีเทอร์ ฉันต้องพยายามวางท่าให้ดูเรียบเฉย ดูเหมาะสมว่า ใช่ ฉันกับดิมีเทอร์จะคุยกันแบบตัวต่อตัว เราจะแลกเปลี่ยนไเอเดียซึ่งกันและกัน

อ้อ พระเจ้า ถ้ามันเป็นอะไรที่ใหญ่มากล่ะ จู่ๆฉันก็เห็นภาพฉันกับดิมีเทอร์อยู่ออฟฟิศกันจนถึงกินอาหารจีนในกล่องด้วยกัน ทำงานด้วยกันในโปรเจกต์สุดน่าทึ่งที่ไม่เคยมีใครทำมาก่อน บางทีฉันอาจได้ทำฟรีเซ็นเซชั่น...

เรื่องนี้ฉันบอกพ่อได้นะ บางทีคืนนี้ฉันอาจจะโทร.หาพ่อดู

“เอิ่ม ไฮ” ฉันเคาะประตูห้องดิมีเทอร์แล้วแแง้มเล็กน้อย

“คาธ!” เธอร้อง

“ที่จริงฉันซื้อแคทอะ” ฉันลองบอกดู

“ใช่เลย! แคท วิเศษมาก เข้ามาสิ เอละ ฉันหวังว่าเธอจะไม่ว่าอะไรนะที่ฉันขอให้เธอช่วยเรื่องนี้—”

“ไม่ว่าหรอกค่ะ!” ฉันรีบตอบ “ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไร ฉันพร้อมทำค่ะ ถึงจะเห็นอยู่ว่าฉันมีพื้นฐานการออกแบบ แต่ฉันก็สนใจเรื่องภาพลักษณ์องค์กร กลยุทธ์ โอกาสเรื่องดิจิทัล...ทุกอย่างเลย...”

ตอนนี้ฉันพาล่ามแล้ว หยุดเดี๋ยวนี้นะเคธี

เวร ฉันหมายถึงหยุดเดี๋ยวนี้นะ แคทต่างหาก เพราะฉันชื่อ แคท

“งั้นหรือ” ดิมิเทอร์พูดแบบไม่ใส่ใจ เธอกำลังพิมพ์ช่วงท้ายของอีเมล จากนั้นก็ส่งอีเมลออกก่อนจะหันมามองแล็บที่อึดกับตัวอย่างงานที่ฉันเคยทำด้วยความประหลาดใจ “เอาของพวกนั้นมาทำอะไรนะ”

“อ้อ” ฉันหน้าแดงแล้วจับตัวอย่างงานพลิกเล่น “ก็แค่...ฉันพกงานมานิดหน่อยนะค่ะ...เป็นไอเดียที่ฉันคิด...”

“เอาวางลงก่อนแล้วกัน” ดิมิเทอร์พูดแบบไม่สนใจ จากนั้นก็เริ่มคุยของในลิ้นชักโต๊ะทำงาน “เอาละ ฉันไม่อยากวานเธอทำเรื่องนี้หรอกนะ แต่ฉันอัปจนหนทางแล้ว จริงๆ ตารางงานฉันแน่นบัดชบมาก แต่เย็นนี้ฉันยังมีงานประกาศรางวัลป่วยจิตที่ต้องไปอีก คือฉันเข้าร้านเปาผมก็ได้ แต่เรื่องโคนผมนะมันอีกเรื่องเลย ดั่งนั้น...”

ฉันไม่ค่อยเข้าใจที่เธอพูดเท่าไร แต่หน้าที่ถัดมาเธอก็เอากล่องมาบอกให้ฉันดูด้วยท่าทางมีความหวัง มันเป็นกล่องแคร์รอล นาที่ที่หัวฉันกำลังหมุนและร้อนหน้า ฉันคิดในใจว่า *เราจะสร้างแบรนต์แคร์รอลใหม่หรือ* ฉันจะได้ช่วย *สร้างแบรนต์แคร์รอลใหม่* หรือ *อ้อ พระเจ้า นี่มันเรื่องใหญ่-*

กระทั่งความเป็นจริงปรากฏ ดิมิเทอร์ไม่ได้ดูตื่นเต้นเหมือนคนที่กำลังจะได้ออกแบบตราสินค้าระดับโลกใหม่เลย เธอทำหน้าที่เหมือนและเหมือนจะหงุดหงิดเล็กน้อย ตอนนี้อ่าพูดของเธอได้แทรกเข้าสมองฉันตามสมควรเป็นเรียบร้อยแล้ว...*เรื่องโคนผมนะมันอีกเรื่องเลย...*ฉันตั้งใจดูกล่องมากขึ้น *ครีมเปลี่ยนสีโคนผมแคร์รอลไนซ์แอนด์อัสซี สีน้ำตาลเข้ม เรียกสีโคนผมกลับมาภายในสิบนาที!*

“คุณอยากให้ฉัน...”

“เธอนี่เป็นนางฟ้าจริงๆ” ดิมิเทอร์ก็ยกยื่อนำหลงใหลให้ฉัน นี่เป็นหน้าตาเดียวที่ฉันได้เจอเลยนะวันนี้ “เธอคงไม่ว่าอะไรใช่ไหมที่ฉันจะส่งอีเมลไปด้วยตอนเธอทำ แต่เธอสวมถุงมือป้องกันหน่อยดีกว่า อ้อ แล้วก็อย่าทำหกเลอะพรหมนะ ไม่เงิ่นนี้อาจจะต้องหาผ้าเก่าๆ มารองก่อน”

โคนมของเธอ โปรเจกต์พิเศษสุดเพอร์เฟกต์คือการทำสี *โคนมของเธอ*

ฉันรู้สึกเหมือนโดนคลื่นซัดใส่ ฉันเปียกโชก เย็นละ โคนสาหร่าย พันเต็ม เป็นที่สุดของคนไม่เอาไหน ยอมรับเถอะ เธอไม่ได้ออกจากห้อง มาหาฉันโดยเฉพาะด้วยซ้ำ เธอรู้จริงๆ จังๆ หรือเปล่าเถอะว่าฉันเป็นใคร

ตอนเดินกลับออกมาพร้อมกับสงสัยว่าฉันจะไปหาผ้าเก่าได้ที่ไหน ลิซก็เงยหน้าจากจอขึ้นมาด้วยความสนอกสนใจ

“เขาจะให้ทำอะไรหรือ”

“อ้อ” ฉันพูดแล้วถูกมุกถ่วงเวลา ฉันทนให้ใครเห็นความผิดหวังไม่ได้ ฉันรู้สึกที่ตัวเองโง่เหลือเกิน ฉันคิดไปได้ยังไงว่าเธอจะขอให้ฉันช่วยริเบรนต์ แคลร์รอล “เขาอยากให้เราช่วยเรื่องโคนมนะ” ฉันพยายามทำน้ำเสียงสบายๆ

“ช่วยเรื่องโคนมหรือ” ลิซถาม “ยังงั้นนะ *ย้อมผม* หรือ เธอพูดจริงหรือ”

“น่าเกลียดชะมัด!” โรซ่าร้อง “มัน *ไม่ได้* มีในสิ่งที่เธอต้องทำเลยนะ!”

หลายคนเริ่มโง่หัวขึ้นทั่วออฟฟิศ ฉันรู้สึกได้ถึงความเห็นใจโดยพร้อมเพรียง อาจจะเป็นความเวทนาเลยก็ได้

ฉันยกไหล่ “ไม่เป็นไรหรอก”

“อันนั้นมันแย่กว่าเรื่องเดรสคอร์เสตอีกนะ” ลิซพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง

ฉันเคยได้ยินเรื่องที่ทั้งทีมเคยพยายามช่วยดีมีเทอร์ รูดชิปชุดเดรสคอร์เสตที่มีขนาดเล็กเกินไป แต่เธอไม่ยอมรับ (จนสุดท้ายทั้งทีมต้องใช้ที่เขavnเสื้อโค้ตช่วยกับพลังข่างสาร) แต่เห็นได้ชัดว่าการย้อมโคนผมมันแย่มากกว่านั้นอีก

“เธอปฏิเสธได้นะรู้ไหม” โรซ่าพูด เธอเป็นคนที่ยิ่งขงที่สุดในออฟฟิศ แต่กระทั่งเธอเองก็ยังทำเสียงไม่มั่นใจ ความจริงก็คือเวลาที่เราเป็นสมาชิกที่เด็กที่สุดในอุตสาหกรรมที่มีการแข่งขันสูงแบบนี้ เราต้องทำได้ทุกอย่าง เธอรู้เรื่องนี้ดีและฉันก็รู้ดี

“ไม่มีปัญหาหรอก!” ฉันพูดด้วยน้ำเสียงว่าเริงเท่าที่ทำได้ “ฉันคิดมาตั้งนานแล้วว่าฉันเป็นช่างผมที่ดีได้ ถือเป็นอาชีพสำรองเลยละ”

ประโยคนี้ทำให้ฉันได้รับเสียงหัวเราะครืนใหญ่จากคนในออฟฟิศ และโรซาก็เอาคูกี้ราคาแพงสุดๆ จากร้านเบเกอรี่ใกล้ที่ทำงานให้ฉันหนึ่งชิ้น ดังนั้นทุกอย่างจึงไม่ได้แย่นขนาดนั้น แล้วตอนที่ฉันไปหยิบกระดาษขอเนก-ประสงค์จากห้องน้ำหญิง ฉันก็ตัดสินใจว่า ฉันจะเปลี่ยนเรื่องนี้ให้เป็นโอกาสมันอาจจะไม่ใช่การประชุมงานสองต่อสองอย่างที่ฉันต้องการก็จริง แต่ก็ยังถือว่าได้อยู่สองต่อสองใช่ไหม บางทีนี่อาจเป็นคลื่นที่ฉันรออยู่ก็ได้

แต่ให้ตายเถอะพระเจ้า เฮ้อ

ฉันรู้ว่าการเป็นช่างผมไม่ได้เป็นอาชีพสำรองของตัวเองหรือก หนึ่ง ศิระษะคนอื่นนะ *น่ากลัว* จะตาย ต่อให้เป็นของดีมีเทอร์ก็เถอะ

ระหว่างที่ฉันเอาครีมเหนียวๆทาโคนผมให้เธอ ฉันต้องพยายาม เบือนสายตาไปทางอื่นให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉันไม่อยากเห็นหนึ่งศิระษะ ซีดๆหรือเห็นเกล็ดตรงแค้ขึ้นเล็กชิ้นน้อยของเธอ ไม่อยากจะคิดด้วยว่าเธอ ไม่ได้ยิ้มโคนผมนานแค้ไหนแล้ว

ซึ่งที่จริงแล้วอาจจะไม่นานอะไรเลย เพราะว่าตรงโคนผมเธอแทบจะ ไม่มีส่วนที่เป็นสีขาว เห็นได้ชัดว่าเธอวิตกกจริตไปเอง ก็น่าอยู่หรือ ดีมีเทอร์ ตระหนักทีจะตายเรื่องอายุของเธอและเรื่องที่เราทุกคนอายุน้อยกว่าเธอ แต่ ถึงอย่างนั้นเธอก็ชัดเจนด้วยการรู้เรื่องมุกตลกอินเทอร์เน็ตทุกเรื่องก่อนใคร รู้ทุกเรื่องราวซุบซิบในแวดวงคนดัง รู้จักวงดนตรีใหม่ทุกวง และรู้ทุกๆเรื่อง ...*ทุกเรื่องจริงๆ*

ดีมีเทอร์ถือเป็นคนที่ปรับตัวได้เร็วที่สุดและทำสิ่งที่จำเป็นต้องทำ ได้มากที่สุดแล้วในบรรดามนุษย์ด้วยกัน เธอมักมีของเล่นไอทีก่อนใคร มี เสื้อผ้าแบรนด์เนมของเอชแอนด์เอ็มที่จำเป็นต้องมีก่อนคนอื่น ในขณะที่ คนอื่นต้องปักหลักรอหน้าร้านทั้งคืนเพื่อให้ได้ของพวกนั้น แต่ดีมีเทอร์อยู่ดี ๆ ก็ *มี* ได้เอง

หรือดูอย่างเรื่องร้านอาหารก็ได้ เธอเคยทำงานให้กับร้านอาหารชื่อดัง มาแล้วหลายร้าน ดังนั้นเธอจึงมีคอนเน็กชันเยอะมาก ผลก็คือเธอไม่ได้ ไปร้านอาหารไหนเลยยกเว้นแต่ตอนที่ร้านเปิดตัวใหม่ ๆ หรือถ้าให้ดีกว่านั้น

ก็ไปร้านที่ยังไม่เปิด แต่ว่าเปิดให้เฉพาะคนสำคัญที่แสนพิเศษอย่างเช่นเธอ ทว่าเมื่อไหร่ที่คนทั่วไปสามารถเข้าร้านนั้นได้ หรือมีบทความรีวิวดูๆ ถึงตัวร้าน ในนิตยสาร *เดอะไทมส์* แล้ว เธอจะเลิกไปและบอกว่า “แหม เมื่อก่อน มันก็ *เคยดี* หรอกนะ จนกระทั่งมัน *พัง* และนี่แหละ” แล้วเธอก็จะย้ายไปร้าน ถัดไป

เธอจึงเป็นคนที่น่ายำเกรงและไม่ใช่นคนที่จะประทับใจอะไรง่าย ๆ เธอ มักมีช่วงเวลาสุดสัปดาห์ที่ดีกว่าคนอื่นและมีเรื่องเล่าวันหยุดที่ดีกว่าคนอื่น ถ้ามีใครเห็นคนดังตามท้องถนนก็มักเป็นคนที่เธอเคยเขียนหนังสือด้วย หรือมีลูกทูนหัวคบหาอยู่กับน้องชายคนดังพวกนั้น อะไรแบบนั้น

แต่วันนี้ฉันจะไม่ยำเกรงเธอ ฉันจะสร้างบทสนทนาที่เฉลียวฉลาด และเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมก็จะดำเนินการตามแผนที่วางไว้ เพียงแต่ฉันต้อง คิดก่อนว่าแผนที่วางไว้ควรจะเป็นยังไง-

“โอเคไหม” ดิมิเทอร์ถาม ตอนนั้นเธอกำลังพิมพ์คอมพิวเตอร์อยู่โดยไม่สนใจฉันแม้แต่หน่อย

“ดีค่ะ!” ฉันพูด แล้วจุ่มแปรงลงไปอีก

“ถ้าให้ฉันแนะนำอะไรพวกสาว ๆ อย่างเธอสักอย่างนะนะ คำแนะนำ นั้นคือ อย่าปล่อยให้มีผมหยอก เพราะมันน่าเบื่อมาก แต่ว่า” เธอหันมามอง ฉันแวบหนึ่ง “แต่ผมเธอเป็นสีน้ำตาลหม่นมาก เธอคงไม่สังเกตเห็นหรอก”

“อ้อ” ฉันพูดแบบงงๆ “เอิ่ม...ก็ดีมั้งคะ”

“ว่าแต่ฮันนาห์เป็นยังไงบ้าง น่าสงสารเหลือเกิน ฉันน่าจะให้กำลังใจ เธอเร็วกว่านี้” ดิมิเทอร์พยักหน้าด้วยความพอใจแล้วจิบกาแฟ ขณะที่ฉัน จ้องมองท้ายซอยเธอพร้อมกับอ้าปากค้างแบบทำอะไรไม่ถูก แบบนั้นเรียกว่า เป็นการ *ให้กำลังใจ* ฮันนาห์แล้วหรือ

“อืม...” ฉันไม่รู้ว่าจะพูดอะไร “ค่ะ ฉันคิดว่าเธอคงไม่เป็นอะไรแล้ว”

“วิเศษ!” ดิมิเทอร์กลับไปพิมพ์คอมพิวเตอร์แบบกระฉับกระเฉง กว่าเดิม ขณะที่ฉันแอบอบรมตัวเองในใจ *เร็วสิ เคธี่*

ฉันหมายถึง เร็วสิแคทต่างหาก *แคท*

ฉันอยู่ตรงนี้แล้ว อยู่ในห้องทำงานของดิมิเทอร์ มีแค่เธอกับฉัน มัน

เป็นโอกาสของฉันแล้ว

ฉันจะเอางานดีไซ์ทั้งหลายที่ฉันทำกับวอช-บลูให้เธอดู ฉันตัดสินใจอย่างรวดเร็ว แต่ฉันจะไม่เอางานกองบนโต๊ะเธอคือๆ หรอก ฉันจะทำให้แบบเนียนกว่านั้น ฉันจะชวนเธอคุยก่อน *สร้างสายสัมพันธ์* กับเธอ

ฉันปรายตามองหาหัวข้อชวนคุยจากกระดานปักหมุดขนาดมทึมาของ ดิมิเทอร์ ฉันเคยเข้ามาในห้องนี้ไม่กี่ครั้งหรอก แต่ฉันก็ชอบดูกระดานปักหมุดของเธอเพื่อดูว่ามีอะไรเปลี่ยนแปลงไปบ้าง มันเหมือนชีวิตเก่าแก่ทั้งหมดของชีวิต ดิมิเทอร์รวมอยู่ในนี้ สรุปมาในรูปแบบของภาพต่างๆ หรือของที่ระลึก หรือแม้กระทั่งตัวอย่างผ้า แล้วก็รูปภาพพิมพ์ที่เป็นงานออกแบบของแบรนด์ต่างๆ ที่เธอเป็นคนทำ หรือไม่กี่เป็นภาพตัวอักษรแปลกๆ ภาพเซรามิก หรืองานเพอร์นิเจอร์ร่วมสมัย

นอกจากนั้นก็มิ่ข่าวตัดภาพของเธอเวลาไปงานอีเว้นต์ต่างๆ มีภาพครอบครัวของเธอตอนไปเล่นสกี เล่นเรือใบ หรือไม่กี่ยืนกันอยู่บนชายหาด แสนสวย ทุกคนล้วนแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่ดี ดูสมบูรณ์แบบที่สุด สามี่ของเธอรู้ลึกลับจะเป็นเจ้าหน้าที่ระดับหวักะทีไนองคร์ครันคว้าวิจัยแห่งหนึ่ง ในภาพนั้นเขาสวมทักซีโดลิต้ายีนอยู่ข้างเธอบนพรมแดงในงานไนهنลักงาน แถมยังจับแขนเธอด้วยความรัก มองแล้วช่างสวยงามและปราดเป็เรื่องสมกัน คนอย่างดิมิเทอร์ไม่มีวันยอมรับอะไรที่ด้อยไปกว่านี้แน่

ฉันควรถามเรื่องลูกเธอดีใหม่ ไม่ดีกว่า มันเป็นเรื่องส่วนตัวเกินไป ขณะกวาดตามอง ตาฉันก็ให้เห็นกองเอกสารอยู่ทั่วไปหมด นี่เป็นอีกเรื่องที่ทำให้ซาราห์โมโห เวลาดิมิเทอร์ขอให้ซาราห์พรีนตี้อีเมลออกมา ฉันมักได้ยินเธอพิมพ์ทำที่โต๊ะทำงานว่า “อ่านทาง *หน้าจอ* ไม่ได้หรือไงวะ”

บนชั้นหนังสือข้างดิมิเทอร์มีหนังสือเกี่ยวกับการสร้างแบรนด์ การตลาด และการออกแบบวางอยู่เป็นแถว ชื่อหนังสือส่วนใหญ่ก็ตั้งตามมาตรฐานทั่วไป แต่มีอยู่เล่มหนึ่งที่ฉันไม่เคยอ่าน เป็นหนังสือปกอ่อนเก่าๆ ที่ชื่อว่า *อวาร์วิชั่น* หรือวิสัยทัศน์ของเรา ฉันเพิ่งมอง

“หนังสือเรื่อง *วิสัยทัศน์ของเรา* ดีรีเปล่าคะ” ฉันถาม

“เยี่ยมเลย” ดิมิเทอร์ตอบพร้อมกับหยุดพิมพ์ครู่หนึ่ง “มันเป็น

หนังสือรวมบทสนทนาระหว่างนักออกแบบจากยุคแปดศูนย์ อ่านแล้วสร้างแรงบันดาลใจได้ดีมาก”

“ฉันจะ...ขอชิมบ้างได้ไหมคะ” ฉันลองถามดู

“ได้สิ” ดิมิเทอร์หันหน้ามาแวบหนึ่ง ท่าทางเธอประหลาดใจ “เชิญเลย เต็มที่”

ตอนที่หยิบหนังสือลงมา ฉันสังเกตเห็นกล่องเล็กๆ ใบบางวางอยู่บนชั้นเดียวกัน มันคือชัชชนะครั้งที่สร้างชื่อเสียงให้ดิมิเทอร์มากที่สุดครั้งหนึ่ง กล่องเรดเฟิร์นเรซินที่มีหูจับเป็นเชือกสีแดงเส้นเล็กบาง ตอนนั้นไม่ว่าใครก็มองหูจับเชือกแบบนี้เป็นของธรรมดาไปแล้ว แต่ในสมัยนั้นยังไม่เคยมีใครคิดอะไรแบบนี้ได้มาก่อน

“ฉันสงสัยเรื่องเรดเฟิร์นเรซินมานานแล้วค่ะ” ฉันโผล่ออกไป “คุณดันเรื่องสายจับที่เป็นเชือกให้ผ่านได้อย่างไรคะ มันต้องแพงแน่ๆเลย”

“อ้อ ก็แพงแหละ” ดิมิเทอร์พยักหน้าโดยยังพิมพ์งานอยู่ “กว่าจะโน้มน้าวลูกค้าได้ก็นับว่า *สาหัส* แต่สุดท้ายทุกอย่างก็ออกมาดี”

คำว่า “ออกมาดี” นั้นยังน้อยเกินไป เพราะมันสร้างความฮือฮาอย่างมากและทำให้ยอดขายของเรดเฟิร์นเรซินพุ่งทะยานราวกับเป็นจรวด ฉันเคยอ่านเจอบทความเรื่องนี้มาก่อน

“ตกลงคุณทำยังไงคะ” ฉันยังถามต่อ “คุณโน้มน้าวลูกค้า ได้ยังไง”

ฉันไม่ได้ถามเพียงเพื่อจะชวนคุยเท่านั้นหรอกนะ แต่ฉันอยากรู้จริงๆ เพราะบางทีวันหนึ่ง ฉันอาจจะได้ทำงานในโปรเจกต์อะไรสักอย่างและต้องผลักดันให้มีการสร้างของราคาแพงซึ่งอาจจะทำให้ลูกค้าไม่พอใจได้ แต่ฉันจะจดจำคำแนะนำอันชาญฉลาดของดิมิเทอร์ไปใช้และชนะใจลูกค้าให้ได้ในวันนั้น ฉันจะเป็นกึ่งฟูแพนด้าและเธอจะเป็นอาจารย์ซีฟู แต่เราคงไม่ได้มีฉากกึ่งฟูขนาดนั้น (น่าจะอย่างนั้นนะ)

ดิมิเทอร์หยุดพิมพ์แล้วหันมา เหมือนเธอเองก็สนใจคำถามนี้เหมือนกัน

“สิ่งที่เราต้องทำในงานของเรา” เธอพูดแบบใช้ความคิด “มันคือการสร้างสมดุล ถ้ามองทางหนึ่ง เราจะต้องรับฟังลูกค้าก่อน ต้องตีความ ต้องตอบสนองความต้องการ แต่ถ้ามองอีกทาง เราก็ต้องกล้าที่จะเสนอไอเดีย

สำคัญด้วย มันคือการยืนหยัดต่อความเชื่อของเรา เธอต้องใช้ความมุ่งมั่น ต่อเนื่องอย่างมาก เข้าใจไหม”

“แน่นอนค่ะ” ฉันพูดพลางพยายามวางท่าให้ดูมุ่งมั่นมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉันพลิกย่นหน้าผากแล้วจับแปรงย้อมผมให้มัน หวังว่าทำแล้ว ฉันจะสร้างบรรยากาศนั้นได้ ต้องมุ่งมั่น ตื่นตัว เป็นพนักงานเด็กที่มีความ น่าสนใจอย่างไม่น่าเชื่อ และมีชื่อควรค่าแก่การจดจำ

แต่ว่าดิมีเทอร์ดูเหมือนจะไม่ได้สังเกตเห็นท่าที่มุ่งมั่นตื่นตัวของฉัน เลย เธอหันกลับไปหาคอมพิวเตอร์แล้ว เร็วเข้า เราจะคุยอะไรอีกดี และ ก่อนที่เธอจะพิมพ์ต่อ ฉันก็รีบพูดว่า “แล้วนี่ เอ่อ คุณได้ไปร้านอาหารใหม่ที่มาริลโบนหรือยังคะ ที่ขายอาหารพิวชั้นอังกฤษผสมเนปาลนะ”

คำถามนี้เป็นเหมือนตำแยแฉะ พอฉันเอ่ยถึงร้านอาหารที่ตั้งที่สุด ตอนนั้นบูบ ดิมิเทอร์ก็ชะงักทันที

“ก็ไปมาแล้วละ” เธอพูด น้ำเสียงเธอประหลาดใจมากที่ฉันถาม “ไปเมื่อสองสามอาทิตย์ก่อน เธอไปหรือยัง”

ฉันไปหรือยังเนี่ยนะ

เธอคิดอะไรอยู่ คือว่าฉันจะมีปัญญาใช้เงินซื้อติ่มซำจานละยี่สิบห้า ปอนด์ได้หรือไม่

แต่ฉันคงพูดแบบนั้นไม่ได้ อ้อ เปล่าหรอกค่ะ ฉันแค่อ่านเจอ ในบล็อกเพราะฉันมีปัญหาจ่ายแค่นั้น เนื่องจากลอนดอนเป็นเมืองที่ค่าครองชีพแพงเป็นอันดับหนึ่งของโลก คุณไม่ได้สังเกตหรือคะ

(แต่มองในแง่ดิมีนก็ได้แพงเท่าสิงคโปร์นะ ซึ่งมันแพงจนทำให้เรา สงสัยเลยว่าข้าวของในสิงคโปร์มันมีต้นทุนเท่าไรแน่)

“ก็ว่าจะไปอยู่คะ” ฉันพูดหลังจากเงยไปอืดใจ “คุณว่าที่นั่นเป็นไงบ้าง”

“ฉันประทับใจนะ” ดิมิเทอร์พยักหน้า “เรารู้หรือเปล่าว่าโตะทุกตัว เป็นงานทำมือที่ทำในรัฐมาดณู อาหารก็น่าสนใจดี แต่ก็เรียบง่าย มีความ ตั้งเดิมสูง ทุกอย่างเป็นออร์แกนิกแน่นอนอยู่แล้ว”

“แน่นอนอยู่แล้วค่ะ” ฉันทำน้ำเสียงจริงจังให้รู้ว่านี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น

หัวใจเล็กๆของผู้หญิง (ไม่) เพอร์เฟกต์อย่างฉับ

ตามอย่างเธอ ฉันคิดว่าถ้าดิมีเทอร์จะต้องกรอกคาสนาลงไปในแบบฟอร์มอะไรสักอย่าง เธอต้องเลือกใช้คำว่า *ออร์แกนิก* แน่แน่นอน

“เซฟที่นั่นใช้คนที่เคยอยู่ร้านซีทือหรือเปล่านั้น” ฉันถามแล้วเอาแปรงจุ่มลงในครีมย้อมผมเพิ่ม “เขาไม่ใช่ชาวเนपालนี่”

“ไม่ใช่หรอก แต่เขามักที่ปรึกษาเป็นชาวเนपाल แล้วก็เคยอยู่ที่นั่นถึงสองปี...” ดิมิเทอร์หันกลับมามองฉันด้วยสายตาประหม่อมมากกว่าเดิม “เธอรู้จักร้านอาหารเยอะดินะ ใช่ไหม”

“ฉันชอบอาหารค่ะ”

นี่เป็นเรื่องจริง ฉันชอบอ่านรีวิวร้านอาหารเหมือนที่คนอื่นชอบอ่านคอลัมน์โหราศาสตร์ ถึงขนาดเก็บชื่อร้านอาหารดังที่อยากจะไปสักครั้งไว้ในกระเป๋าค่ะ มันเป็นรายชื่อที่ฉันเคยเขียนเล่นๆ กับพี่ เพื่อนฉัน แต่ไม่รู้จะทำไหนถึงมาติดอยู่ในกระเป๋อย่างกับเป็นฝ่ายขึ้นตั้งนั้นแหละ

“เธอล่ะ คิดว่าร้านซอลท์บลิ๊อคเป็นไง” ดิมิเทอร์ถามเหมือนจะทดสอบฉัน

“ฉันคิดว่างานที่ต้องสั่งคือไซ้หอยเม่นค่ะ” ฉันตอบทันทีโดยไม่มีหยุดคิด

ฉันอ่านเจอเรื่องนี้เยอะมาก ทุกรีวิว ทุกบลิ๊อค ล้วนแต่พูดถึงไซ้หอยเม่น

“ไซ้หอยเม่นหรือ” ดิมิเทอร์พยักหน้ากลางขมวดคิ้ว “ใช่ ฉันก็เคยไต่ยีนเหมือนกัน รุ่งต่อนั้นฉันน่าจะสั่งดู”

ฉันรู้สึกได้เลยว่าตอนนี้เธอเริ่มกังวลแล้ว เธอพลาดงานที่เป็นงานเด็ดห้ามพลาดไป เธอต้องกลับไปสั่งแน่นอน

ดิมิเทอร์หันกลับมาจ้องฉันด้วยแววตาเจาะลึกครู่หนึ่งก่อนจะหันกลับไปหาคอมพิวเตอร์ตัวเอง “คราวหน้าถ้าเราได้โปรเจกต์เกี่ยวกับอาหาร ฉันจะให้เธอทำ”

วินาทีนั้นฉันดีใจจนไม่อยากจะเชื่อ นั่นคือคำอนุมัติของดิมิเทอร์หรือฉันจะได้ *ก้าวหน้าขั้น* แล้วจริงๆ หรือ

“ฉันเคยทำงานรีลลันซ์แบรนด์พิซซาที่เบอร์มิงแฮมด้วยค่ะ” ฉันรีบ

เดือนเธอ เรื่องนี้ฉันใส่ไว้ในประวัติการทำงานด้วย แต่เธอคงลืมไปแล้ว

“เบอร์มิงแฮมหรือ” ดิมิเทอร์ทวนคำแบบไม่ใส่ใจ “ฉันหรือ” เธอพิมพ์แบบเอาเป็นเอาตายอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อ “แต่เสียงเธอไม่เห็นมีสำเนียงเบอร์มิงแฮมเลย”

“โอ้ พระเจ้า ฉันจะไม่มีวันเล่าเรื่องที่ฉันทิ้งสำเนียงลูกทุ่งตะวันตกให้เธอฟังเด็ดขาด มันน่าอายเกินไป อีกอย่าง ใครจะมาสนใจว่าฉันเป็นคนที่ไหน ในเมื่อตอนนี้ฉันเป็นคนลอนดอนแล้ว

“อาจเพราะฉันไม่ใช่คนพูดเหน่อมั้งคะ” ฉันพูดแบบปิดประเด็นไปเลย ฉันไม่อยากคุยว่าฉันมาจากไหน แต่อยากจะคุยตามเป้าหมายที่วางไว้มากกว่า “ว่าแต่ เอ่อ ดิมิเทอร์คะ คุณรู้ใช่ไหมว่าตอนนี้เรากำลังเสนองานพิตช์แบรนด์วอช-บลูอยู่ คือว่าฉันทำตัวอย่างโลโก้กับบรรจุภัณฑ์ใหม่มาด้วยคะ ทำตอนที่ฉันว่าง ฉันอยากรู้ว่าฉันจะเอาให้คุณดูได้ไหม”

“ได้อยู่แล้ว” ดิมิเทอร์พยักหน้าให้กำลังใจ “ทำได้ดีมาก ส่งอีเมลมาให้ฉันเลย”

นี่เป็นคำตอบที่เธอใช้ประจำ เธอจะบอกว่าส่งอีเมลมาเลยด้วยความกระตือรือร้นอย่างที่สุด ซึ่งเราก็จะส่งไป แต่เราจะไม่ได้รับการตอบกลับใดๆ จากเธอ *ไม่เคยได้เลย*

“คะ” ฉันพยักหน้า “เยี่ยมเลย หรือฉันเอาให้คุณดูตอนนี้เลยได้ไหมคะ”

“ตอนนี้หรือ” ดิมิเทอร์พูดลอยๆ พลังอึดมือไปหยิบแฟ้มพลาสติก เธอต้องการความมุ่งมั่นไม่ใช่หรือ ฉันค่อยๆ วางสีย้อมผมลงบนชั้นแล้วรีบไปหยิบงานออกแบบของตัวเองมา

“อันนี้เป็นด้านหน้าของตัวกล่องคะ...” ฉันวางแบบที่พรีนต์ออกมาตรงหน้าเธอ “คุณจะเห็นวิธีที่ฉันออกแบบตัวอักษร มันยังมีโทนสีฟ้าที่เป็นที่รู้จักกันเป็นอย่างดี...”

โทรศัพท์ของดิมิเทอร์สั่น เธอรับสาย

“ฮัลโล รอย ฉันได้ข้อความจากคุณแล้ว” เธอพยักหน้าหงึกหงัก “ขอฉันจดก่อน...” เธอหยิบกระดาษฉันไปพลิกหน้ากระดาษ จากนั้นก็จด

ตัวเลขทางด้านหลัง “หกโมงนะ ได้ แน่แน่นอนที่สุด”

ดิมีเทอร์วางโทรศัพท์ลงแล้วพับกระดาษเป็นสองทบแบบไม่ใส่ใจ จากนั้นก็เอากระดาษใส่กระเป๋า ก่อนจะเงยหน้ามาเห็นฉันแล้วคิดได้ “โอ๊ย! โทษที่ กระดาษของเธอใช้ใหม่ จะว่าอะไรหรือเปล่าถ้าฉันเก็บไว้ มันเป็นเบอร์ที่ค่อนข้างสำคัญนะ”

ฉันมองตอบเธอ

เลือดในหูฉันเดือดปุดๆ ฉันไม่รู้จะโต้ตอบยังไง นั่นเป็นงานดีไซน์ของฉันนะ งาน ดีไซน์ ของฉันที่ฉันกำลัง *เอาให้เธอดู* ไม่ใช่เศษกระดาษยับเยินที่ไหน ฉันควรพูดอะไรหรือเปล่า ฉันควรยืนหยัดเพื่อตัวเองไหม

ใจฉันตกใจ ฉันรู้สึกว่าคุณเอง *โง่สั้นดี* คุณฉันดี ดันมาเชื่อแล้วก็มี ความหวังว่าเรากำลังสร้างความสนิทสนมกัน คิดว่าเธอจะเห็นหัวฉัน...

“ແ່แล้ว” ดิมีเทอร์ขัดจังหวะความคิดฉัน พลังจ้องมองคอมพิวเตอร์ หน้าตาตื่น “ແ່แล้ว โอ้ พระเจ้า”

เธอตันแก้อี้ออกแบบปุปปับจนแก้อี้อื่นกับขานฉัน ฉันร้อง “โอ๊ย!” แต่ไม่แน่ใจว่าเธอได้ยินไหม เพราะเธอเองก็ดูตื่นตระหนกมาก เธอมองออกไปนอกผนังกระจกของห้องทำงานแล้วก้มหลบ

“มีอะไรคะ” ฉันกลืนน้ำลาย “เกิดอะไรขึ้น”

“อเล็กซ์กำลังมา!” เธอพูดเหมือนอธิบายกับตัวเอง

“อเล็กซ์ไหนคะ” ฉันถามแบบโง่ๆ “ใครคืออเล็กซ์”

“เขาเพิ่งอีเมลมา ฉันจะให้เขาเห็นฉันในสภาพนี้ *ไม่ได้*” เธอพยักพยับไปทางหัวตัวเองซึ่งละเหเพราะสีย้อม แกรมยังต้องทิ้งไว้อีกอย่างน้อยห้านาที “ไปที่ลิฟต์ก่อน” เธอพูดอย่างร้อนรน “ไปดักเขาไว้”

“แต่ฉันไม่รู้ว่าเขาคือคนไหนคะ”

“เดี่ยวเธอก็รู้เองแหละ!” ดิมีเทอร์พูดอย่างร้อนรน “บอกเขาว่าอีกครึ่งชั่วโมงค่อยกลับมา หรือไม่ก็อีเมลมา แต่ *อย่า* ให้เขาเข้ามาในนี้เด็ดขาด” เธอยกสองมือราวกับจะปิดผมไว้

“แล้วผมคุณที่ย้อมอยู่ล่ะคะ”

“ไม่เป็นไร พอแล้ว ที่เหลือฉันก็แคร์แล้วก็ล้างออกไปเลย *ไปเลย!*”

ไอ้ พระเจ้า ความตระหนกของดิมิเทอร์เหมือนแพร่เชื้อได้ ขณะที่ฉันรีบเดินไปตามทางเดิน ฉันรู้สึกเหมือนหายใจไม่ทัน ถ้าฉันดักคนชื่ออเล็กซ์คนนี้ได้ล่ะ ถ้าฉันจับเขาไม่ได้ล่ะ ถ้าฉันไม่รู้ว่าเขาคือคนไหนล่ะ ว่าแต่เขาเป็นใครกัน

ฉันไปยืนประจำที่อยู่หน้าประตูลิฟต์แล้วรอ คนที่ออกมาจากลิฟต์ตัวแรกคือลิสกับโรซ่าซึ่งต่างมองฉันด้วยสายตาแปลกๆ นิดหน่อยตอนพวกเขาเดินผ่าน ลิฟต์ตัวที่สองตรงดิ่งลงไปชั้นล่าง จากนั้นลิฟต์ตัวแรกก็เปิดที่ชั้นเราอีกครั้งและ...ดิ่ง ประตูลิฟต์เปิดออก คนที่ก้าวออกมาเป็นชายร่างสูงเพรียวที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อน ดิมิเทอร์พูดถูกจริงๆ ฉันรู้ทันทีเลยว่าคนนี่ต้องใช้เขาแน่

ผมเขาเป็นสีน้ำตาล แต่ไม่ใช่สีน้ำตาลหม่นหมอง หากแต่เป็นน้ำตาลเชสต์นัทเข้มที่ดูดี สปริงตัวสวยอยู่เหนือหน้าผาก อายุเขาน่าจะสักสามสิบแล้วก็มีใบหน้าที่ดูดีและเปิดเผย แบบที่เราก็ได้ถ้าเรามีโหนกแก้มที่สวยงามและมีรอยยิ้มกว้าง (เขาไม่ได้ยิ้มหรอก แต่มันดูออกว่าถ้าเขายิ้มเมื่อไร ยิ้มเขาต้องกว้างแน่นอน และฉันเชื่อว่าเขาต้องฟันสวยด้วย) เขาสวมกางเกงยีนกับเสื้อเชิ้ตสีม่วงอ่อน สองแขนเขาเต็มไปด้วยกล่องที่มีตัวอักษรจีน

“อเล็กซ์หรือเปล่าคะ” ฉันถาม

“ใช่เลย” เขาหันมามองฉัน สีหน้าดูสนใจ “คุณเป็นใคร”

“เอ๋ม แคทค่ะ ฉันชื่อแคท”

“ไฮ แคท”

ดวงตาสีน้ำตาลของเขามองสำรวจฉันราวกับต้องการรู้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวฉันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ภายในระยะเวลาที่สั้นที่สุด ฉันรู้สึกอึดอัด แต่ก็ยังท้วงหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติ

“ฉันมีข้อความจากดิมิเทอร์มาบอกค่ะ” ฉันประกาศ “เธอบอกว่าคุณช่วยกลับมาเจอเธอใหม่ในอีกครึ่งชั่วโมงได้ไหมคะ หรือไม่ก็อีเมลมาแทน ตอนนั้นเธอค่อนข้าง...เอ่อ...ยุ่งอยู่นะค่ะ”

คำว่า *ยุ่งอยู่* แวบเข้ามาในหัวฉัน จนฉันเกือบจะหัวเราะออกมาเบาๆ เขาจับสังเกตฉันได้ทันที “คุณทำอะไร”

“เปล่าค่ะ”

“ต้องขำสิ ก็คุณเกือบหัวเราะออกมา” ตาเขาเป็นประกายเมื่อมองฉัน
“เล่าหน่อยว่าตกลงอะไร”

“ไม่ได้ตกลงอะไรค่ะ” ฉันพูดแบบเริ่มประหม่า “ยังไงก็ตาม นั่นคือ
ข้อความที่เธอฝากมาค่ะ”

“ให้หรืออีกครั้งชั่วคราว หรือไม่ก็อีเมลสั้นหรือ”

“ใช่ค่ะ”

“อืม” เขาทำท่าคิดอยู่ครู่หนึ่ง “แต่ปัญหาคือผมไม่ได้อยากรอครึ่ง
ชั่วโมง หรือจะอีเมลก็ตาม เธอทำอะไรอยู่” แล้วฉันก็ต้องตกใจเมื่อเขา
เดินฉับๆ ไปทางออฟฟิศของเรา ฉันวิ่งตามเขาไปด้วยความตระหนก อ้อม
ไปทางขวาแล้วยืนปักหลักขวางทางเขาไว้

“ไม่ได้ค่ะ เธอไม่อนุญาต...คุณห้าม...” พอเขายับจะเดินเลยฉันไป
ฉันก็ก้าวไปขวางเขาไว้ เขาเลยหลบไปอีกทาง ฉันก็ก้าวไปขวางอีก พร้อมกับ
ยกแขนสองข้างเป็นท่าป้องกันตัวแบบศิลปะการต่อสู้ก่อนที่จะยิงตัวเองทัน

“เราจะทำแบบนี้กันจริง ๆ หรือ” อเล็กซ์ทำหน้าที่เหมือนจะหัวเราะ
“คุณเป็นใคร เป็นสมาชิกหน่วยรบพิเศษหรือไง”

แก้มฉันแดงมาก แต่ฉันยังยืนหยัด “เจ้านายฉันไม่ยากให้ใคร
รบกว่นค่ะ”

“คุณนี่เป็นสุนัขเฝ้าบ้านที่ดูจริงๆ” เขามองฉันด้วยความสนใจ
กว่าเดิม “แต่คุณไม่ใช่ผู้ช่วยเธอนี่ ใช่ไหม”

“เปล่าค่ะ ฉันเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายวิจัย” ฉันเอ่ยชื่อตำแหน่งด้วยความ
ระมัดระวัง *เจ้าหน้าที่นะ* ไม่ใช่เด็กฝึกงาน เป็น*เจ้าหน้าที่*

“ก็ดีนะ” เขาพยักหน้า เหมือนประทับใจ ส่วนฉันก็สงสัยว่าเขาเป็น
เด็กฝึกงานหรือเปล่า

ไม่หรอก แก่เกินไป อีกอย่าง ดิมิเทอร์คงไม่รู้สิก็อะไรอยู่แล้วถ้าต้อง
เจอกับเด็กฝึกงาน จริงไหม

“แล้วคุณเป็นใครคะ” ฉันถาม

“ก็...” เขาพูดแบบไม่เจาะจง “ผมทำงานอย่างละนิดละหน่อย แต่

ทำงานอยู่ที่ออฟฟิศในนิวยอร์ก” ทันใดนั้นเขาก็ฉกหลบฉันไป แต่ฉันรออยู่
แล้ว ฉันตักเขาได้อีกครั้ง

“คุณนี่เก่งแฮะ” เขายิ้มกว้าง แต่ฉันกลับรู้สึกโกรธจัดขึ้นมา ผู้ชาย
คนนี้เริ่มจะทำให้ฉันโมโหแล้ว

“ฟังนะคะ ฉันไม่รู้ว่าคุณเป็นใครหรือมีฐานะอะไรกับดิมิเทอร์”
ฉันพูดแบบไม่ใจอ่อน “แต่ฉันบอกคุณแล้วว่าเธอไม่ต้องการให้ใครรบกวน
เข้าใจไหมคะ”

เขาเงยบไปพักหนึ่ง แต่ตามองฉัน แล้วรอยยิ้มก็กระจายไปทั่วใบหน้า
เขา ซึ่งฉันก็คิดถูกจริงๆ ยิ้มของเขากว้างขวาง ฟันขาวเจิดจ้า ที่จริงเขาเป็น
ผู้ชายที่หล่อทีเดียว ฉันเพิ่งรู้ตัวเดี๋ยวนี้เอง และการค้นพบที่ซ้ำกว่าปกติก็ทำให้
ฉันหน้าแดง

“ผมมันบ้าจริง ๆ” จู่ๆ เขาก็เอยขึ้นแล้วก้าวหลบไปด้านข้างพร้อมกับ
ก้มศีรษะเหมือนแหบจะคำนบ “ผมไม่มีฐานะอะไรกับดิมิเทอร์หรอก แล้วก็
ขอโทษด้วยที่เสียมารยาท ซึ่งถ้ามันพอจะปลอบใจได้ คุณชนะแล้วนะ”

“ไม่เป็นไรคะ” ฉันพูด เสียงยังแข็งเล็กน้อย

“ผมไม่มีฐานะกับดิมิเทอร์แล้วละ” เขาพูดต่อด้วยน้ำเสียงร่าเริง “เพราะ
ผมมีคุณแล้ว ผมอยากจจะวิจัยอะไรสักหน่อย คุณเป็นเจ้าของที่ฝ่ายวิจัย
ก็เหมาะพอดีเลย”

ฉันมองเขาตาปริบๆ แบบไม่แน่ใจนัก “อะไรนะคะ”

“เรามีกงานต้องทำ” เขาชูกล่องที่มีตัวอักษรภาษาจีนพวกนั้นให้ฉันดู

“ว่าไงนะ”

“ไม่เก็นยี่สิบนาที่หรอก โซคดีจังที่ตอนนี้ดิมิเทอร์ยุ่งอยู่ เธอคงไม่
สังเกตเห็นหรอกว่าคุณหายไป มาเถอะ”

“ไปไหนคะ”

“ไปดาดฟ้ากัน”